

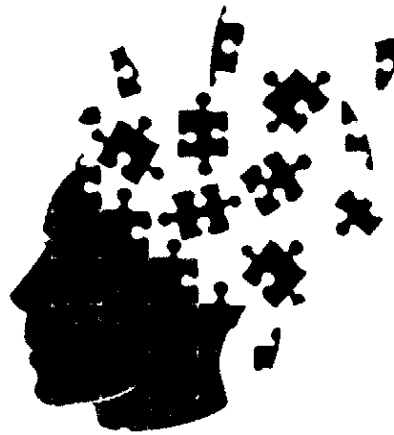

KAPITAŁ LUDZKI
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

Projekt współfinansowany przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego.

META-TUTOR

Innowacyjny system kształcenia interdyscyplinarnego z zakresu przedmiotów matematyczno-przyrodniczych dla szkół gimnazjalnych

Interdyscyplinarny program nauczania matematyki, fizyki, geografii, biologii i chemii w gimnazjum.

geografia, biologia, chemia, fizyka, matematyka

Sławomir Rewers

Zespół Szkół z Oddziałami Integracyjnymi im. Polskich Noblistów w Kruszyńcu

Zespół Szkół z Oddziałami
Integracyjnymi w Kruszyńcu
ul. Szkolna 15, 87-853 Kruszyńcu
NIP 888-302-29-02 REGON 340517366
tel/fax 054 252 84 16

*Łożo programo uproszczonego
do nowego systemu Programu Nauczania
we rok szkolny 2013/14
god numerem 20/IG-13/14*

28.08.2013.

DYREKTOR
Zespołu Szkół z Oddziałami
Integracyjnymi w Kruszyńcu

mgr Andrzej Nowicki

Charakterystyka programu nauczania

Program łączy w sobie treści programowe z matematyki, fizyki, geografii, biologii i chemii. Został opracowany dla potrzeb platformy edukacyjnej META-TUTOR.

Uczniowie będą zdobywali wiedzę, jakie są przykłady praktycznego zastosowania matematyki w innych dziedzinach, rozwiną w większym stopniu swoje kompetencje kluczowe, takie jak umiejętności w zakresie przedmiotów ścisłych, wykorzystania TI w procesie uczenia się (obok tradycyjnej pracy z podręcznikiem będą mogli korzystać z materiałów zamieszczanych na platformie edukacyjnej).

Uwagi o realizacji programu

Do realizacji programu wykorzystane będą materiały w formule interdyscyplinarnej dla przedmiotów matematyczno-przyrodniczych zamieszczone na platformie edukacyjnej stworzonej w ramach projektu META-TUTOR. Platforma ma charakter otwarty, każdy nauczyciel ma możliwości modyfikowania zamieszczonych tam treści oraz umieszczania nowych wytworzonych przez siebie i dostosowanych do potrzeb uczniów, z którymi aktualnie pracuje. W ten sposób zasoby edukacyjne platformy będą wzbogacane i rozszerzane.

Zastosowanie do realizacji lekcji z wykorzystaniem TIK uatrakcyjni treści programowe i formy ich przekazywania uczniom na lekcjach. Zwiększona atrakcyjność przekazywanej wiedzy wpłynie na wzrost zainteresowania uczniów tymi "trudnymi przedmiotami"

geografia

Cele

- **Korzystanie z różnych źródeł informacji geograficznej.**: Uczeń dokonuje obserwacji i pomiarów w terenie; potrafi korzystać z planów, map, fotografii, rysunków, wykresów, danych statystycznych, tekstów źródłowych oraz technologii informacyjno-komunikacyjnych w celu gromadzenia, przetwarzania i prezentowania informacji geograficznych.
- **Identyfikowanie związków i zależności oraz wyjaśnianie zjawisk i procesów.**: Uczeń posługuje się podstawowym słownictwem geograficznym w toku opisywania oraz wyjaśniania zjawisk i procesów zachodzących w środowisku geograficznym; identyfikuje związki i zależności w środowisku przyrodniczym, gospodarce i życiu społecznym w różnych skalach przestrzennych (lokalnej, regionalnej, krajowej, globalnej); rozumie wzajemne relacje przyroda-człowiek; wyjaśnia zróżnicowanie przestrzenne warunków środowiska przyrodniczego oraz działalności człowieka na Ziemi.
- **Stosowanie wiedzy i umiejętności geograficznych w praktyce.**: Uczeń wykorzystuje wiedzę i umiejętności geograficzne w celu lepszego rozumienia współczesnego świata i swojego w nim miejsca; stosuje wiadomości i umiejętności geograficzne w życiu codziennym, m.in. w racjonalnym wykorzystaniu zasobów środowiska.
- **Kształtowanie postaw.**: Uczeń rozwija w sobie: ciekawość świata poprzez zainteresowanie własnym regionem, Polską, Europą i światem; świadomość wartości i poczucie odpowiedzialności za środowisko przyrodnicze i kulturowe własnego regionu i Polski; patriotyzm i poczucie tożsamości (lokalnej, regionalnej, narodowej) przy jednoczesnym poszanowaniu innych narodów i społeczności - ich systemów wartości i sposobów życia.

Dodatkowe cele

Metody

- **Wyniki Ucznia się. Pokaż im, czego oczekujesz!**: Kiedy otrzymujesz od kogoś z uczniów pracę, która jest właśnie taka, na jakiej ci zależy, zeskanuj ją do komputera i wyświetl na tablicy multimedialnej. Zaznacz dokładnie miejsca dowodzące, że praca jest naprawdę dobra. Wielu uczniów często nie wie, jak powinna wyglądać praca na dobrym poziomie. Muszą zobaczyć cel. Dlatego tak ważne jest być konkretnym i dokładnym, gdy mówimy o naszych oczekiwaniach względem prac domowych. To sprawdza się naprawdę dobrze. - Czego nauczymy się na dzisiejszej lekcji? np. Nauczymy się dodawać. np. Nauczymy się, jak planować i pisać opowiadanie detektywistyczne. np. Nauczymy się, jak odróżnić ciecz od ciał stałych. - W jaki sposób mogę udowodnić, że wiem, albo potrafię to wykonać? Umiejętności. - Dlaczego paliwo kopalne powstaje ze związków organicznych? W Anglii dla pokazania, jakie kryterium nauczyciel zastosuje, oceniając kolejne prace domowe, wykorzystujemy akronim USZ oraz TCST: USZ oznacza Uczę Sie, Żeby TCST oznacza To, Czego Szukam, To Jeśli stosuje się je dostatecznie często, uczniowie zaczynają się przyzwyczajać do kojarzenia uczenia się z celami, dla których się uczą, i wówczas mogą rozpocząć ocenianie własnej nauki. W ten sposób nie tylko kształtujemy samodzielnych uczniów, jakich chcemy widzieć na naszych lekcjach, ale również uczniów, którzy czują się bezpiecznie, ponieważ wiedzą, czego się od nich oczekuje. To wszystko jest częścią naszego całonastopniowego celu, czyli sprawienia, by proces uczenia stał się dostrzegalnym i kontrolowanym.
- **Ocenianie własnej pracy**: Ocena nauki wiąże się zazwyczaj ze stawianiem stopnia. Stawiamy stopień zgodnie z przyjętymi standardami, patrząc na to, co zostało zrobione. Ocena wystawiona za uczenie się jest czymś zupełnie innym - sięga w przyszłość. Wyrażasz opinie bezpośrednio na temat pisemnej pracy ucznia - wyjaśniając, w jaki sposób oraz w którym miejscu pracę można udoskonalić. W pewnej klasie, w której prowadziłem zajęcia, jedna z nauczycielek na początku semestru oznajmiła, że z jej przedmiotu wszyscy uczniowie już mają piątki. Ocena ulegnie zmianie, jeśli oddadzą prace ocenione na mniej niż piątę. W przypadku większości uczniów sytuacja nabrała akcentów dramatycznych. Zdarzało się, że prosili o danie im więcej czasu na skończenie pracy. „Wiem, że mogę napisać jeszcze lepiej!”. Regularnie nakłaniamy uczniów, aby oceniali własne prace, już nawet w szkole podstawowej. Pomieważ dzielimy się kryteriami określającymi pracę dobrze wykonaną, zachęcamy uczniów do współpracy w ramach „partnerstwa w uczeniu się”. Nie tylko będą mogli oceniać nawzajem swoje prace, ale również komentować pozytywnie elementy, które ich zdaniem można udoskonalić. To jest właśnie przykład czynnego zaangażowania! Kiedy nauczyciel poświęca czas i wysiłek na napisanie komentarza czy też porady na temat pracy domowej ze wskazówkami, jak można ją udoskonalić, ważne jest, aby uczniowie rzeczywiście wprowadzali udoskonalenia. Można na przykład wstrzymać wystawienie oceny z kolejnej pracy, dopóki uczeń nie wprowadzi zmian w ocenionym już zadaniu. Opinia Ważne, by wykorzystać czas na wychwytywanie problemów, zanim uczniowie nabiorą złych nawyków w uczeniu się. Stąd istotne jest regularne opiniowanie ich pracy - zarówno tego, co robią dobrze, jak i tego, co mogliby jeszcze poprawić. Opiniowanie powinno być całkowicie skoncentrowane na pracy, nie na osobie ucznia. Tak więc: „Zdaje się, że w tym miejscu pojawia się problem” jest lepsze niż „Widać, że się z tym zmagasz”. Taki komentarz może składać się z trzech etapów i może wyglądać mniej więcej tak: - Komentarz pozytywny: „Podobało mi się/Doceniam przykłady oraz zakończenie...” - Konkretna porada, jak coś poprawić: „Gdybyś rozwinął myśl o tym, dlaczego tarcie spowodowało otwieranie spadochronu...” - Odniesienie do celów/zalozenia, jakie stawialiście sobie przed napisaniem pracy: „Uzgodniliśmy, że chcemy nauczyć się, jak dwie siły działają na siebie nawzajem!” Jeśli - co jest prawdą - ośrodek emocjonalny mózgu stanowi furtkę do uczenia się i pamięci, wówczas najgorszą rzeczą, jaką mogliby dopuścić się nauczyciele, byłoby upokorzenie ucznia, zawstydzienie go przed rówieśnikami czy zlekceważenie go. Z drugiej strony, to właśnie czas poświęcony na budowanie pewności siebie ucznia przynosi owoc w postaci motywacji.
- **Określanie celów**: Jedną z kilku cech, które wyróżniają szkoły odnotowujące znaczną poprawę osiąganych wyników na tle innych, jest upewnianie się, że uczniowie określają indywidualne i jednocześnie ambitne cele. Następnie zaś pilnowanie, by kontrolowali postęp na drodze do ich osiągnięcia. Istnieje o wiele większe prawdopodobieństwo osiągnięcia celów, jeśli spisujemy je na kartce papieru bądź powiniemy o nich komuś innemu - czy chodzi o zredukowanie wagi, kiedy jesteś dorosły, czy dostanie dobrego stopnia bądź przepustki, kiedy jesteś uczniem. Poproś więc uczniów, aby zapisali swoje edukacyjne cele na pocztówkach, podpisali je i wręczyli ci, kiedy będą już gotowe. Możesz je później wykorzystać, uznawszy, że mogliby włożyć więcej pracy i starań w poszczególne zadania.
- **Pozytywna atmosfera**: Sala lekcyjna o wysokim poziomie energii/niskim poziomie zagrożenia może zawierać niektóre, bądź wszystkie z poniższych pomysłów: - Na początku każdego tygodnia nauczyciel wita uczniów w drzwiach klasy. - Umieszczamy na ścianie plakat lub plakaty ze wskazówkami, jak odnosić sukcesy w nauce. - Bijemy brawo po skutecznym rozwiązaniu problemu lub właściwym wykorzystaniu techniki uczenia się, np. po stworzeniu grupowej mapy myśli lub otrzymaniu dobrego wyniku w pracy w parach. - Podkreślamy, że w procesie uczenia się popełnianie błędów jest czymś normalnym, właściwie błędy są przydatną informacją zwrotną, która pokazuje, co jeszcze musimy zrobić. Dlatego nie ma powodu, by ukrywać popełniane błędy czy pomyłki. - Podstawowe zagadnienia tematu można czasami rozmieszczać na ławie wzdłuż klasy, kiedy uczniowie wchodzi na zajęcia. - Nawet dorośli mają kłopot z utrzymaniem koncentracji dłużej niż przez 30 minut. Jeśli to możliwe, rób krótkie 30-sekundowe przerwy dla mózgu, które pomogą dostarczyć mu tlen. Mózg stanowi zaledwie 2 procent masy ciała - wykorzystuje jednak 20 procent naszego tlenu. Dlatego przerwy, pozwalające uzupełnić dostawę tlenu do mózgu, dają podwójne korzyści. Zbieranie winogron to szybka i niezwykle efektywna zabawa. Powiedz uczniom, by wstali i wyobraźli sobie, że zrywają winogrona.

które rosną wysoko nad ich głowami. Możesz również zaproponować, aby zgięli rękę i rytmicznie przez 30 sekund prawym łokciem sięgali do lewego kolana, potem lewym łokciem do prawego. Wracamy do omawianego tematu odświeżania. Ćwiczenia śródlekcyjne podnoszą noradrenalinę i uaktywniają substancję chemiczną w mózgu o nazwie BDNF - która odpowiada za zwiększenie zdolności mózgu do gromadzenia pamięci. Nie jest to więc zabawa sama w sobie - może bezpośrednio wpłynąć na poprawę nauki. - Wreszcie przeznacz czas na świętowanie. Klasa, która świętuje ukończenie planu pracy na koniec semestru, przynosząc jakieś smakołyki związane z tematem (np. potrawy Ameryki Południowej po zakończeniu rozdziału z geografii na temat tego obszaru) to klasa, do której chętniej będą chodzić Nigdy nie zdruzdzi mi się powtarzanie, że ludzki umysł jest nastawiony na wychwytywanie nowości - nowe doświadczenia mają związek z potencjalnym zagrożeniem bądź możliwościami.

- **Koncentracja:** Ludzki umysł pracuje znacznie szybciej niż potrafisz mówić - dlatego czasami tracimy uwagę słuchaczy - nawet jeśli temat i sposób, w jaki go prezentujemy, jest zajmujący. Spróbuj utrzymać uwagę uczniów poprzez zadanie 5 pytań, na które odpowiedź padnie w trakcie lekcji podczas omawiania tematu. Będą szukać odpowiedzi. Możesz także ogłosić, że „w ciągu kolejnych pięciu minut celowo popełnisz dwa błędy”. Gdyby udało ci się poświęcić kilka minut przed lekcją, przygotuj kilka kart do gry w Bingo. Na karcie zapisz podstawowe hasła z lekcji. Pierwszy uczeń, który zawoła „Bingo”, zdobywa punkt dla drużyny. Poniżej przedstawiłem przykład gry, jaką wybieram do swojej prezentacji - wszystkie zasadnicze terminy pojawiają się w tej książce. Sprawdź, czy uda ci się je zauważyć!
- **Ocena wstępna:** Cała wiedza budowana jest na uprzednio zdobytych informacjach. Zaczynając od wizualizacji ogólnego zarysu, możesz wyjść z pytaniem o to, co już wiedzą na dany temat. Informacje pochodzą od nich i sprawiają, że aktywnie zaczynają uczestniczyć w procesie nauki. Taki wywiad pomaga ci również ocenić, na czym należy skoncentrować się w trakcie prowadzenia lekcji - bo skąd możemy wiedzieć, czego uczyć, jeśli nie mamy pewności, co nasi uczniowie już wiedzą?
- **Gotowe Notatki do Powtórek:** Uczniom potrzebne są wskazówki i odpowiedzi, w jaki sposób prowadzić dobre notatki. Nie wszyscy uczniowie czują się komfortowo w tworzeniu map myśli - mogą one nie pasować do ich stylu uczenia się. Poniższy format, sprawdzony i przebadany, odpowiada uczniom myślącym bardziej linearnie. Poprowadź wzdłuż strony linię i podziel ją, zostawiając mniej więcej dwie trzecie miejsca po lewej stronie. Uczniowie właśnie po lewej zapisują swoje notatki. Pod koniec lekcji poświęć kilka chwil na wypisanie podstawowych haseł w kolumnie po prawej stronie, mogą to być również odpowiednie cytaty, przykłady, wzory czy definicje. Wreszcie na samym końcu uczniowie wyciągają wnioski z przedstawionych faktów. Zaleta tego typu notatek jest dwójaka. Po pierwsze, zachęcają uczniów do myślenia o tym, czego się nauczyli - podstawowy element zrozumienia i zapamiętywania. Po drugie, notatki są prowadzone w taki sposób, że powtórki przed testem czy sprawdzianem są łatwe i nie zabierają dużo czasu. Kiedy uczeń odczyta podstawowe hasła i przykłady, szczegóły dotyczące tematu powrócą wielką falą. Taka forma prowadzenia notatek pozwala powtarzać materiał według określonego schematu (patrz: fragment dotyczący pamięci), który może poprawić zdolność zapamiętywania tematu aż o 400 procent!

Dodatkowe metody

- burza mózgów
- meta plan
- pogadanka
- obserwacja i pomiar
- metody podające
- metody poszukujące
- metody problemowe
- metody eksponujące
- metody praktyczne

Treści

Tekst	Rok realizacji
mapa - umiejętności czytania, interpretacji i posługiwania się mapą. Uczeń:	I
• wykazuje znaczenie skali mapy w przedstawianiu różnych informacji geograficznych na mapie; posługuje się skalą mapy do obliczenia odległości w terenie;	III
• odczytuje z map informacje przedstawione za pomocą różnych metod kartograficznych;	III
• posługuje się w terenie planem, mapą topograficzną, turystyczną samochodową (m.in. orientuje mapę oraz identyfikuje obiekty geograficzne na mapie i w terenie);	III
• identyfikuje położenie i charakteryzuje odpowiadające sobie obiekty geograficzne na fotografiach, zdjęciach lotniczych i satelitarnych oraz mapach topograficznych;	II
• dobiera odpowiednią mapę w celu uzyskania określonych informacji geograficznych;	II
• określa położenie geograficzne oraz matematyczno-geograficzne punktów i obszarów na mapie;	II
• lokalizuje na mapach (również konturowych) kontynenty oraz najważniejsze obiekty geograficzne na świecie i w Polsce (niziny, wyżyny, góry, rzeki, jeziora, wyspy, morza, państwa itp.);	II
• analizuje i interpretuje treści map ogólnogeograficznych, tematycznych, turystycznych;	I
• projektuje i opisuje trasy podróży na podstawie map turystycznych, topograficznych i samochodowych.	I
Kształt, ruchy Ziemi i ich następstwa. Uczeń:	I
• podaje główne cechy kształtu i wymiarów Ziemi; odczytuje współrzędne geograficzne na globusie;	I
• posługuje się ze zrozumieniem pojęciami: ruch obrotowy Ziemi, czas słoneczny, czas strefowy; podaje cechy ruchu obrotowego; wyjaśnia, dlaczego zostały wprowadzone strefy czasowe i granica zmiany daty; posługuje się mapą stref czasowych do określania różnicy czasu strefowego i słonecznego na Ziemi;	I

• podaje cechy ruchu obiegowego Ziemi; przedstawia (wykorzystując również własne obserwacje) zmiany w oświetleniu Ziemi oraz w długości trwania dnia i nocy w różnych szerokościach geograficznych i porach roku;

• podaje najważniejsze geograficzne następstwa ruchów Ziemi.

Wybrane zagadnienia geografii fizycznej. Uczeń:

• charakteryzuje wpływ głównych czynników klimatotwórczych na klimat;

• charakteryzuje na podstawie wykresów lub danych liczbowych przebieg temperatury powietrza i opadów atmosferycznych w ciągu roku w wybranych stacjach meteorologicznych położonych w różnych strefach klimatycznych; oblicza amplitudę i średnią temperaturę powietrza; wykazuje na przykładach związek między wysokością Słońca a temperaturą powietrza;

• wykazuje zróżnicowanie klimatyczne Ziemi na podstawie analizy map temperatury powietrza i opadów atmosferycznych oraz map stref klimatycznych na Ziemi;

• podaje na podstawie map tematycznych zależności między strefami oświetlenia Ziemi a strefami klimatycznymi oraz wykazuje wpływ klimatu na zróżnicowanie roślinności i gleb na Ziemi;

• podaje główne cechy płytowej budowy litosfery; wykazuje związki pomiędzy płytową budową litosfery a występowaniem zjawisk wulkanicznych i trzęsień ziemi;

• posługuje się ze zrozumieniem pojęciem wietrzenia i erozji; przedstawia rzeźbotwórczą rolę wód płynących, fal morskich, wiatru, lodolodów i lodowców górskich;

• rozpoznaje i opisuje w terenie formy rzeźby powstałe w wyniku działania czynników rzeźbotwórczych.

Położenie i środowisko przyrodnicze Polski. Uczeń:

• charakteryzuje, na podstawie map różnej treści, położenie własnego regionu w Polsce oraz położenie Polski na świecie i w Europie; opisuje podział administracyjny Polski; podaje nazwy i wskazuje na mapie województwa oraz ich stolice;

• opisuje najważniejsze wydarzenia (obrazy) z przeszłości geologicznej Polski: powstanie węgla kamiennego, powstawanie gór, zalewy mórz, zlodowacenia; wykazuje zależności pomiędzy współczesną rzeźbą Polski a wybranymi wydarzeniami geologicznymi;

• rozpoznaje główne rodzaje skał występujących we własnym regionie i w Polsce; wskazuje na mapie najważniejsze obszary ich występowania; podaje przykłady wykorzystania skał w różnych dziedzinach życia człowieka;

• podaje główne cechy klimatu Polski; wykazuje ich związek z czynnikami je kształtującymi; wyjaśnia mechanizm powstawania wiatru halnego i bryzy morskiej;

• wymienia główne rodzaje zasobów naturalnych Polski i własnego regionu: lasów, wód, gleb, surowców mineralnych; korzystając z mapy, opisuje ich rozmieszczenie i określa znaczenie gospodarcze.

Ludność Polski. Uczeń:

• wyjaśnia i poprawnie stosuje podstawowe pojęcia z zakresu demografii: przyrost naturalny, urodzenia i zgony, średnia długość życia;

• odczytuje z różnych źródeł informacji (m.in. rocznika statystycznego oraz piramidy płci i wieku) dane dotyczące: liczby ludności Polski, urodzeń, zgonów, przyrostu naturalnego, struktury płci, średniej długości życia w Polsce; odczytuje wielkość i główne kierunki migracji z Polski i do Polski;

• charakteryzuje, na podstawie map gęstości zaludnienia, zróżnicowanie rozmieszczenia ludności w Polsce i zamieszkiwanym regionie oraz wyjaśnia te różnice czynnikami przyrodniczymi, historycznymi, ekonomicznymi;

• wykazuje różnice w strukturze zatrudnienia ludności w Polsce i we własnym regionie;

• podaje główne, aktualne problemy rynku pracy w Polsce i we własnym regionie;

• analizuje, porównuje, ocenia rozmieszczenie i wielkość miast w Polsce i zamieszkiwanym regionie; wyjaśnia przyczyny rozwoju wielkich miast w Polsce.

Wybrane zagadnienia geografii gospodarczej Polski. Uczeń:

• wyróżnia główne cechy struktury użytkowania ziemi, wielkości i własności gospodarstw rolnych, zasiewów i hodowli w Polsce na podstawie analizy map, wykresów, danych liczbowych;

• podaje przyczyny zróżnicowania w rozmieszczeniu wybranych upraw (pszenicy, ziemniaków, buraków cukrowych) oraz chowu bydła i trzody chlewnej w Polsce;

• przedstawia, na podstawie różnych źródeł informacji, strukturę wykorzystania źródeł energii w Polsce i ocenia jej wpływ na stan środowiska przyrodniczego;

• wyjaśnia przyczyny zmian zachodzących w przemyśle w Polsce i we własnym regionie oraz wskazuje najlepiej rozwijające się obecnie w Polsce gałęzie produkcji przemysłowej;

• rozróżnia rodzaje usług; wyjaśnia szybki rozwój wybranych usług w Polsce i we własnym regionie;

• wykazuje na przykładach walory turystyczne Polski oraz opisuje obiekty znajdujące się na Liście Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego Ludzkości;

• opisuje na podstawie map i wyjaśnia zróżnicowanie gęstości i jakości sieci transportowej w Polsce i wykazuje jej wpływ na rozwój innych dziedzin działalności gospodarczej;

• wykazuje konieczność ochrony środowiska przyrodniczego i kulturowego w Polsce; wymienia formy jego ochrony, proponuje konkretne działania na rzecz jego ochrony we własnym regionie.

Regiony geograficzne Polski. Uczeń:

• wskazuje na mapie główne regiony geograficzne Polski;	III
• charakteryzuje, na podstawie map tematycznych, środowisko przyrodnicze głównych regionów geograficznych Polski, ze szczególnym uwzględnieniem własnego regionu (również na podstawie obserwacji terenowych);	III
• opisuje, na podstawie map tematycznych, najważniejsze cechy gospodarki regionów geograficznych Polski oraz ich związek z warunkami przyrodniczymi;	III
• przedstawia, np. w formie prezentacji multimedialnej, walory turystyczne wybranego regionu geograficznego, ze szczególnym uwzględnieniem jego walorów kulturowych;	III
• projektuje i opisuje, na podstawie map turystycznych, tematycznych, ogólnogeo-graficznych i własnych obserwacji terenowych, podróż wzdłuż wybranej trasy we własnym regionie, uwzględniając walory przyrodnicze i kulturowe;	III
• przedstawia główne cechy położenia oraz środowiska przyrodniczego Morza Bałtyckiego; wykazuje znaczenie gospodarcze Morza Bałtyckiego oraz przyczyny degradacji jego wód.	III
Sąsiedzi Polski - różnicowanie geograficzne, przemiany. Uczeń:	III
• charakteryzuje i porównuje, na podstawie różnych źródeł informacji geograficznej, środowisko przyrodnicze krajów sąsiadujących z Polską; wykazuje ich różnicowanie społeczne i gospodarcze;	III
• wyjaśnia przyczyny dynamicznego rozwoju gospodarczego Niemiec;	III
• przedstawia współczesne przemiany społeczne i gospodarcze Ukrainy;	III
• wykazuje różnicowanie przyrodnicze, narodowościowe, kulturowe i gospodarcze Rosji;	III
• przedstawia główne cechy środowiska przyrodniczego, gospodarki oraz formy współpracy z krajem będącym najbliższym sąsiadem regionu, w którym uczeń mieszka.	III
Europa. Relacje przyroda - człowiek - gospodarka. Uczeń:	II
• wykazuje się znajomością podziału politycznego Europy;	II
• określa położenie Europy i główne cechy środowiska przyrodniczego na podstawie mapy ogólnogeograficznej i map tematycznych;	II
• opisuje, na podstawie map tematycznych, różnicowanie regionalne, kulturowe, narodowościowe i etniczne współczesnej Europy oraz najważniejsze przyczyny i konsekwencje tego różnicowania;	II
• wykazuje, na podstawie map tematycznych, związki między głównymi cechami środowiska przyrodniczego Europy Północnej a głównymi kierunkami rozwoju gospodarczego;	II
• wykazuje, na przykładzie rolnictwa Francji lub innego kraju europejskiego, związek pomiędzy warunkami przyrodniczymi a kierunkiem i efektywnością produkcji rolnej; identyfikuje cechy rolnictwa towarowego;	II
• przedstawia, na podstawie wskazanych źródeł informacji geograficznej, główne kierunki i przyczyny zmian w strukturze przemysłu wybranego regionu (lub okręgu) przemysłowego w Europie Zachodniej;	II
• przedstawia główne cechy położenia, wielkości, układu przestrzennego oraz znaczenie Paryża lub Londynu jako światowej metropolii;	II
• wykazuje wpływ gór na cechy środowiska przyrodniczego oraz gospodarkę krajów alpejskich;	II
• wykazuje związki między rozwojem turystyki w Europie Południowej a warunkami przyrodniczymi oraz dziedzictwem kultury śródziemnomorskiej;	II
• prezentuje opracowaną na podstawie map, przewodników, Internetu trasę wycieczki po Europie lub jej części.	II
Wybrane regiony świata. Relacje: człowiek - przyroda - gospodarka. Uczeń:	II
• wykazuje, na podstawie map tematycznych, że kontynent Azji jest obszarem wielkich geograficznych kontrastów;	II
• przedstawia, na podstawie map tematycznych, warunki przyrodnicze obszarów, na których kształtowały się najstarsze azjatyckie cywilizacje;	II
• analizuje wykresy i dane liczbowe dotyczące rozwoju ludnościowego i urbanizacji w Chinach; wyjaśnia, na podstawie map tematycznych, różnicowanie rozmieszczenia ludności na obszarze Chin; podaje kierunki rozwoju gospodarczego Chin oraz wskazuje zmiany znaczenia Chin w gospodarce światowej;	II
• wykazuje znaczenie czynników społeczno-kulturowych w tworzeniu nowoczesnej gospodarki Japonii na tle niekorzystnych cech środowiska przyrodniczego;	II
• wykazuje związek pomiędzy rytmem upraw i "kulturą ryżu" a cechami klimatu monsunowego w Azji Południowo-Wschodniej;	II
• opisuje kontrasty społeczne i gospodarcze w Indiach; wyjaśnia przyczyny gwałtownego rozwoju nowoczesnych technologii;	II
• charakteryzuje region Bliskiego Wschodu pod kątem cech kulturowych, zasobów ropy naftowej, kierunków i poziomu rozwoju gospodarczego; wskazuje miejsca konfliktów zbrojnych;	II
• charakteryzuje na podstawie map tematycznych i wyjaśnia występowanie stref klimatyczno-roślinno-glebowych w Afryce;	II
• wykazuje, na przykładzie strefy Sahelu, związek pomiędzy formami gospodarowania człowiekiem a zasobami wodnymi; uzasadnia potrzebę racjonalnego gospodarowania w środowisku charakteryzującym się poważnymi niedoborami słodkiej wody;	II
• określa związki pomiędzy problemami żywienia, występowaniem chorób (m.in. AIDS) a poziomem życia w krajach Afryki na południe od Sahary;	II
• wyróżnia główne cechy i przyczyny różnicowania kulturowego i etnicznego Ameryki Północnej i Południowej;	II

- identyfikuje konflikt interesów pomiędzy ekologicznymi skutkami wylesiania Amazonii a jej gospodarczym wykorzystaniem; określa cechy rozwoju i problemy wielkich miast w Brazylii; II
- wykazuje związki między gospodarką a warunkami środowiska przyrodniczego w najważniejszych regionach gospodarczych Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej; określa rolę Stanów Zjednoczonych w gospodarce światowej; II
- przedstawia, na podstawie map tematycznych, główne cechy gospodarki Australii na tle warunków środowiska przyrodniczego; II
- przedstawia cechy położenia i środowiska geograficznego Antarktyki i Arktyki; podaje główne cechy i przyczyny zmian w środowisku przyrodniczym obszarów okołobiegunowych. II

Dodatkowe treści

Wpisano do szkolnego Letteru
Prognozujeń Nemeleie
pod numerem 20 G/IG-13/14

DYREKTOR
Zespołu Szkół z Oddziałami
Integracyjnymi w Kruszyńcu

~~mgr Andrzej Nowacki~~

biologia

Cele

- **Znajomość różnorodności biologicznej i podstawowych procesów biologicznych.**: Uczeń opisuje, porządkuje i rozpoznaje organizmy, wyjaśnia zjawiska i procesy biologiczne zachodzące w wybranych organizmach i w środowisku, przedstawia i wyjaśnia zależności między organizmem a środowiskiem, wskazuje ewolucyjne źródła różnorodności biologicznej.
- **Znajomość metodyki badań biologicznych.**: Uczeń planuje, przeprowadza i dokumentuje obserwacje i proste doświadczenia biologiczne, określa warunki doświadczenia, rozróżnia próbę kontrolną i badawczą, formułuje wnioski; przeprowadza obserwacje mikroskopowe preparatów świeżych i trwałych.
- **Poszukiwanie, wykorzystanie i tworzenie informacji.**: Uczeń wykorzystuje różnorodne źródła i metody pozyskiwania informacji, w tym technologię informacyjno-komunikacyjną, odczytuje, analizuje, interpretuje i przetwarza informacje tekstowe, graficzne, liczbowe, rozumie i interpretuje pojęcia biologiczne, zna podstawową terminologię biologiczną.
- **Rozumowanie i argumentacja.**: Uczeń interpretuje informacje i wyjaśnia zależności przyczynowo-skutkowe między faktami, formułuje wnioski, formułuje i przedstawia opinie związane z omawianymi zagadnieniami biologicznymi.
- **Znajomość uwarunkowań zdrowia człowieka.**: Uczeń analizuje związek pomiędzy własnym postępowaniem a zachowaniem zdrowia (prawidłowa dieta, aktywność ruchowa, badania profilaktyczne) oraz rozpoznaje sytuacje wymagające konsultacji lekarskiej; rozumie znaczenie krwiodawstwa i transplantacji narządów.

Dodatkowe cele

Metody

- **Wyniki Ucznia się. Pokaż im, czego oczekujesz!**: Kiedy otrzymujesz od kogoś z uczniów pracę, która jest właśnie taka, na jakiej ci zależy, zeskanuj ją do komputera i wyświetl na tablicy multimedialnej. Zaznacz dokładnie miejsca dowodzące, że praca jest naprawdę dobra. Wielu uczniów często nie wie, jak powinna wyglądać praca na dobrym poziomie. Muszą zobaczyć cel. Dlatego tak ważne jest byćcie konkretnym i dokładnym, gdy mówimy o naszych oczekiwaniach względem prac domowych. To sprawdza się naprawdę dobrze. - Czego nauczymy się na dzisiejszej lekcji? np. Nauczymy się dodawać. np. Nauczymy się, jak planować i pisać opowiadanie detektywistyczne. np. Nauczymy się, jak odróżniać cieczę od ciał stałych. - W jaki sposób mogę udowodnić, że wiem, albo potrafię to wykonać? Umieję wyjaśnić, dlaczego paliwo kopalne powstaje ze związków organicznych W Anglii dla pokazania, jakie kryterium nauczyciel zastosuje, oceniając kolejne prace domowe, wykorzystujemy akronim USZ oraz TCST: USZ oznacza Uczę Sie, Zeby TCST oznacza To, Czego Szukam, To Jeśli stosuje się je dostatecznie często, uczniowie zaczynają się przyzwyczajać do kojarzenia uczenia się z celami, dla których się uczą, i wówczas mogą rozpocząć ocenianie własnej nauki. W ten sposób nie tylko kształtujemy samodzielnych uczniów, jakich chcemy widzieć w naszych lekcjach, ale również uczniów, którzy czują się bezpiecznej, ponieważ wiedzą, czego się od nich oczekuje. To wszystko jest częścią naszego całościowego celu, czyli sprawienia, by proces uczenia stał się dostrzegalnym i kontrolowany.
- **Ocenianie własnej pracy**: Ocena nauki wiąże się zazwyczaj ze stawianiem stopnia. Stawiamy stopień zgodnie z przyjętymi standardami, patrząc na to, co zostało zrobione. Ocena wystawiona za uczenie się jest czymś zupełnie innym – sięga w przyszłość. Wyrażasz opinie bezpośrednio na temat pisemnej pracy ucznia - wyjaśniając, w jaki sposób oraz w którym miejscu pracę można udoskonalić. W pewnej klasie, w której prowadziłem zajęcia, jedna z nauczycielek na początku semestru oznajmiła, że z jej przedmiotu wszyscy uczniowie już mają piątki. Ocena ulegnie zmianie, jeśli oddadzą prace ocenione na mniej niż pięć. W przypadku większości uczniów sytuacja nabrała akcentów dramatycznych. Zdarzało się, że prosili o danie im więcej czasu na skończenie pracy. „Wiem, że mogę napisać jeszcze lepiej!”. Regularnie nakłaniamy uczniów, aby oceniali własne prace, już nawet w szkole podstawowej. Ponieważ dzielmy się kryteriami określającymi prace dobrze wykonaną, zachęcamy uczniów do współpracy w ramach „partnerstwa w uczeniu się”. Nie tylko będą mogli oceniać nawzajem swoje prace, ale również komentować pozytywnie elementy, które ich zdaniem można udoskonalić. To jest właśnie przykład czynnego zaangażowania! Kiedy nauczyciel poświęca czas i wysiłek na napisanie komentarza czy też porady na temat pracy domowej ze wskazówkami, jak można ją udoskonalić, ważne jest, aby uczniowie rzeczywiście wprowadzali udoskonalenia. Można na przykład wstrzymać wystawienie oceny z kolejnej pracy, dopóki uczeń nie wprowadzi zmian w ocenionym już zadaniu. Opinia Ważne, by wykorzystać czas na wychwytywanie problemów, zanim uczniowie nabiorą złych nawyków w uczeniu się. Stąd istotne jest regularne opiniowanie ich pracy - zarówno tego, co robią dobrze, jak i tego, co mogliby jeszcze poprawić. Opiniowanie powinno być całkowicie skoncentrowane na pracy, nie na osobie ucznia. Tak więc: „Zdaje się, że w tym miejscu pojawia się problem” jest lepsze niż „Widać, że się z tym zmagales”. Taki komentarz może składać się z trzech etapów i może wyglądać mniej więcej tak: - Komentarz pozytywny: „Podobało mi się/Doceniam przykłady oraz zakończenie...” - Konkretna porada, jak coś poprawić: „Gdybyś rozwinął myśl o tym, dlaczego tarcie spowalnia otwieranie spadochronu...” - Odniesienie do celów/założeń, jakie stawialiście sobie przed napisaniem pracy: „Uzgodniliśmy, że chcemy nauczyć się, jak dwie siły działają na siebie nawzajem!” Jeśli - co jest prawdą - ośrodek emocjonalny mózgu stanowi furtkę do uczenia się i pamięci, wówczas najgorszą rzeczą, jakiej mogliby dopuścić się nauczyciele, byłoby upokorzenie ucznia, zawstydzienie go przed rówieśnikami czy zlekceważenie go. Z drugiej strony: to właśnie czas poświęcony na budowanie pewności siebie ucznia przynosi owoc w postaci motywacji.
- **Tablica biograficzna**: Każdy chce się czuć wartościowym członkiem swojej grupy lub wspólnoty - i zobaczyć, na przykład, własne imię i nazwisko w świetle jupiterów. Gdyby w klasie umieścić tablicę biograficzną, na której przez cały rok szkolny umieszczane byłyby podstawowe informacje na temat uczniów - takie pomieszczenie stałoby się rychło miejscem, do którego każdy chciałby wejść. Szczegółowo powinniśmy dotyczyć również sukcesów z dowolnej dziedziny - nie tylko tych szkolnych. Można by też wewnątrz każdej klasy stworzyć listę urodzinową (świętujcie pół-urodziny osób, które obchodzą swoje święta w wakacje, na sześć miesięcy przed właściwą datą). Zdecydujcie, co można zrobić, by każdy uczeń został odznaczony. Dobrym pomysłem wydaje się na przykład udzielenie mu przywileju, opatrzonego jego imieniem, nazwiskiem i datą urodzenia, który zwalniałby go/ją z jednej pracy domowej. Możecie wręczyć taki dowód przy okazji jakiegokolwiek uroczystości na początku każdego miesiąca
- **Określanie celów** : Jedną z kilku cech, które wyróżniają szkoły odnotowujące znaczną poprawę osiąganych wyników na tle innych, jest upewnianie się, że uczniowie określają indywidualne i jednocześnie ambitne cele. Następnie zaś pilnowanie, by kontrolowali postęp na drodze do ich osiągnięcia. Istnieje o wiele większe prawdopodobieństwo osiągnięcia celów, jeśli spisujemy je na kartce papieru bądź powiemy o nich komuś innemu - czy chodzi o zredukowanie wagi, kiedy jesteś dorosły, czy dostanie dobrego stopnia bądź przepustki, kiedy jesteś uczniem. Poproś więc uczniów, aby zapisali swoje edukacyjne cele na pocztówkach, podpisali je i wręczyli ci, kiedy będą już gotowe. Możesz je później wykorzystać, uznawszy, że mogliby włożyć więcej pracy i starań w poszczególne zadania.
- **Początek, który przykuwa uwagę** : Zawodowi prezenterzy słyszą nieustannie: „Macie tylko jedną szansę na wywarcie pierwszego wrażenia!”. Zajęcia, które zawsze zaczynają się w taki sam sposób, nie inspirują. Kiedy nie możesz realnie stworzyć spektakularnego

rozpoczęcia lekcji, warto pomyśleć, jak skupić uwagę uczniów i określić, co oznaczałaby interesująca lekcja. Pamiętaj, mózg uwielbia nowości. Czy możesz na przykład: - Znaleźć niezwykle zdjęcie w wyszukiwarce Google? Tej fotografii użyliśmy na zajęciach, ucząc o atomach. Powiedziałem uczniom, że jeżeli jądro atomu miałoby wielkość piłeczki do tenisa stołowego, którą położylibyśmy na środku stadionu piłkarskiego, elektrony buszowałyby na zewnątrz stadionu. Atom to w głównej mierze przestrzeń. Fotografia nie musi być tak na prawdę bezpośrednio związana z tym, o czym chcemy mówić. Badaczka procesów edukacyjnych dr Judy Willis zazwyczaj rozpoczyna zajęcia od przedstawienia niezwykłego, zjawiskowego zdjęcia. Rzuca uczniom wyzwanie, by znaleźli powiązanie zdjęcia z tematem lekcji, a ona sama nie umie znaleźć elementu łączącego! Twierdzi jednak, że nigdy się nie zawiodła. Uczniowie zawsze znajdują powiązanie – czasem niezwykle wymyślne i wyszukane. Willis wychodzi ze słusznego założenia, że jeżeli uczniowie na początku lekcji przedstawiają swoje przypuszczenia, ich uwaga przez całe zajęcia będzie skoncentrowana, by sprawdzić, czy mieli rację. Jak na przykład można znaleźć powiązanie między tym zdjęciem NASA a demokracją? Czasami na początku lekcji możesz pokazać zdjęcie bądź obrazek, który niemal cały jest zakryty karteczkami samoprzylepnymi, a następnie stopniowo w trakcie lekcji odkrywać element po elemencie, prosząc uczniów o odgadnięcie, co może przedstawiać rysunek. Istnieje wiele miejsc na świecie, w których umieszczono kamery emitujące obraz na żywo. Sprawdź www.globocam.cpm i www.earthcam. Więcej przykładów stron i linków znajdziesz na stronie EduScience. - Postaw odpowiednie, ale zarazem kontrowersyjne pytanie. Na przykład, na lekcji historii o II wojnie światowej zapytaj, czy właściwym posunięciem było zastosowanie bomby atomowej w celu wcześniejszego zakończenia wojny. Pozwól, aby padło kilka krótkich odpowiedzi, a następnie przeprowadź głosowanie. Na koniec lekcji powtórz głosowanie i zobacz, czy zdanie uczniów uległo zmianie. - Znajdź film lub wideoklip. Istnieje specjalna strona internetowa, na której znajdziesz 80, 000 wideoklipów, odpowiednich dla każdego przedmiotu i dowolnej grupy wiekowej uczniów. <http://streaming.discoveryeducation.com/> - Zaczynj od zagadki. Możesz pokazać, dajmy na to, szkielet jakiegoś zwierzęcia. Koń, wąż, chrząszcz, robak. Które z wymienionych w tej grupie istot żywych nie pasują do reszty i dlaczego? Niech w miarę upływu lekcji znajdują powiązania, podobieństwa i różnice. - Rzuć uczniom wyzwanie, aby przygotowali początek lekcji dla ciebie. Powiedz z wyprzedzeniem, jaki będzie temat kolejnej lekcji (jednemu z uczniów albo grupie) i zachęć, aby wykorzystali znane sobie dobrze zasoby i techniki, aby przygotować nietuzinkowe rozpoczęcie lekcji. Odwiedź stronę <http://animoto.com/> a zobaczysz, co można zrobić z twoimi zdjęciami i wideoklipami. - Zaczynj od lamigłówek. Przedwczoraj Kasia miała 7 lat. Za rok będzie miała 10 lat. Jak to możliwe? Odpowiedz: Dzisiaj mamy 1 stycznia. Wczoraj (31 grudnia) Kasia miała 8 urodziny. W tym roku 31/12 będzie miała 9! W przyszłym roku 31/12 będzie miała 10 lat. - Na początek rzuć pytanie, na które odpowiedź padnie w trakcie lekcji. Jeśli 7, 11 i 17 to liczby pierwsze - co według ciebie charakteryzuje liczby pierwsze, jak mógłbyś je opisać? - A może zagadka? Im więcej tego masz - tym mniej to widzisz. Co to jest? Ciemność. - Zaczynj od inspirującego cytatu "Pesymista widzi trudność w każdej szansie, optymista widzi szansę w każdej trudności.." Winston Churchill Na wielu stronach zamieściłem cytaty, które zdołały mnie zainspirować. - Rozpoczynj jakąś ciekawostką, faktem z życia kogoś znanego. Przykład: Walt Disney został zwolniony przez wydawcę gazety, który powiedział mu: „Jesteś za mało kreatywny, żeby u nas pracować”. Einstein nie umiał płynnie mówić do czwartego roku życia, a czytań nie potrafił do ukończenia siedmiu lat. Nauczyciel Beethovena powiedział mu, że nic z niego nie będzie. Paul Gauguin wziął się do malowania obrazów, ponieważ nie powiodło mu się w roli maklera giełdowego. Pisarka Marilyn Ferguson nie mogła tego lepiej ująć - „Twoja przeszłość nie przesądza o twoim potencjale!”. Ludzi sukcesu się tworzy - nie rodzi. A ta książka jest właśnie o tym, jak kształtować uczniów sukcesu. - Zaczynj od rozważań na temat pochodzenia nazwy waszej miejscowości bądź nazwiska któregoś z uczniów - a następnie rozwiń temat, przechodząc do pochodzenia wyrażen czy zwrotów. Weźmy na przykład taki zwrot, jak ang. acid test (test) - jego nazwa wywodzi się z faktu, że kwas azotowy był wykorzystywany do sprawdzania czystości złota, stanowiącego środek płatniczy w czasach, gdy nie było jeszcze systemu monetarnego.

- Pozytywna atmosfera** : Sala lekcyjna o wysokim poziomie energii/niskim poziomie zagrożenia może zawierać niektóre, bądź wszystkie z poniższych pomysłów: - Na początku każdego tygodnia nauczyciel wita uczniów w drzwiach klasy. - Umieszczamy na ścianie plakat lub plakaty ze wskazówkami, jak odnosić sukcesy w nauce. - Bijemy brawo po skutecznym rozwiązaniu problemu lub właściwym wykorzystaniu techniki uczenia się, np. po stworzeniu grupowej mapy myśli lub otrzymaniu dobrego wyniku w pracy w parach. - Podkreślaj, że w procesie uczenia się popełnianie błędów jest czymś normalnym, właściwie błędy są przydatną informacją zwrotną, która pokazuje, co jeszcze musimy zrobić. Dlatego nie ma powodu, by ukrywać popełniane błędy czy pomyłki. - Podstawowe zagadnienia tematu można czasami rozmieszczać na linii wzroku wzdłuż klasy, kiedy uczniowie wchodzi na zajęcia. - Nawet dorośli mają kłopot z utrzymaniem koncentracji dłużej niż przez 30 minut. Jeśli to możliwe, rób krótkie 30-sekundowe przerwy dla mózgu, które pomogą dostarczyć mu tlen. Mózg stanowi zaledwie 2 procent masy ciała - wykorzystuje jednak 20 procent naszego tlenu. Dlatego przerwy, pozwalające uzupełnić dostawę tlenu do mózgu, dają podwójne korzyści. Zbieranie winogron to szybka i niezwykle efektywna zabawa. Powiedz uczniom, by wstali i wyobrazili sobie, że zrywają winogrona lewego kolana, potem lewym łokciem do prawego. Wracamy do omawianego tematu odświeżania. Ćwiczenia śródlekcyjne podnoszą noradrenalinę i uaktywniają substancję chemiczną w mózgu o nazwie BDNF - która odpowiada za zwiększenie zdolności mózgu do gromadzenia pamięci. Nie jest to więc zabawa sama w sobie - może bezpośrednio wpłynąć na poprawę nauki. - Wreszcie przeznaczone czas na świętowanie. Klasa, która świętuje ukończenie planu pracy na koniec semestru, przynosząc jakieś smakołyki związane z tematem (np. potrawy Ameryki Południowej po zakończeniu rozdziału z geografii na temat tego obszaru) to klasa, do której chętniej będą chodzić. Nigdy nie znudzi mi się powtarzanie, że ludzki umysł jest nastawiony na wychwytywanie nowości - nowe doświadczenia mają związek z potencjalnym zagrożeniem bądź możliwościami.
- Koncentracja**: Ludzki umysł pracuje znacznie szybciej niż potrafisz mówić - dlatego czasami tracimy uwagę słuchaczy - nawet jeśli temat i sposób, w jaki go prezentujemy, jest zajmujący. Spróbuj utrzymać uwagę uczniów poprzez zadanie 5 pytań, na które odpowiedź padnie w trakcie lekcji podczas omawiania tematu. Będą szukać odpowiedzi. Możesz także ogłosić, że „w ciągu kolejnych pięciu minut celowo popełnisz dwa błędy”. Gdyby udało ci się poświęcić kilka minut przed lekcją, przygotuj kilka kart do gry w Bingo. Na karcie zapisz podstawowe hasła z lekcji. Pierwszy uczeń, który zawoła „Bingo”, zdobywa punkt dla drużyny. Poniżej przedstawiłem przykład gry, jaka wybieram do swojej prezentacji - wszystkie zasadnicze terminy pojawiają się w tej książce. Sprawdź, czy uda ci się je zauważyć!
- Bezstronność**: Opracuj swego rodzaju bezstronną metodę zwracania się do uczniów w trakcie lekcji. Całkiem dobrze sprawdzają się przypisywanie uczniom numerów, a następnie ich losowe wybieranie. Możesz położyć numerki na stoliku i losować je z kuli. Takie podejście likwiduje podejrzenia o stronniczość i daje uczniom równe szanse na bycie wywołanym do odpowiedzi. Ponieważ nikt nie wie, czy jego numer nie zostanie wylosowany, lepiej się koncentrują. Jesteście gotowi? Od czasu do czasu możesz wykorzystać ten pomysł jako otwarcie lekcji. Napisz na tablicy słowo „energia” i „koncentracja”. Policz do trzech, na trzy każdy uczeń wykrzykuje liczbę od 1 - 10, która opisuje ich poziom energii. Zapisz na tablicy średnią liczbę. Następnie powtórzcie ten sam proces dla słowa „koncentracja”. Pozwól, aby tym razem uczniowie ocenili ogólną średnią liczbę. Przykładowo 14 z 20 = 70 procent. Możesz zaproponować, aby wstali i przyzywali rękami większą dawkę energii, następnie usiedli i spojrzeli na siebie, mówiąc półgłosem „alee”, kiedy czują więcej energii. W ten sposób wprowadzasz element zabawy, poczucie wywierania wpływu, a co więcej, humor i atmosfera w klasie znacznie się poprawia.
- Zwiastun**: Kocham zwiastuny w kinie. Bardzo często zamieszczają w nich najlepsze fragmenty - a niejednokrotnie są to jedyne dobre fragmenty w całym filmie! Wprowadź trochę urozmaicenia na lekcji takim zwiastunem. Na przykład: Wkrótce w kinach Krach na Wall Street

- Rok, w którym rodzina z Nowego Jorku została zmuszona do zamieszkania w jaskini w centrum Manhattanu. - Miliony ludzi na ulicach desperacko poszukują pracy. - Bankierzy skaczą z okien wieżowców. - Świat w stanie topnienia lodowców. - Ceny mieszkań spadają o 80 procent. - Czy to koniec świata? - Jesteś sędzią. - Wszystko to wydarzy się na lekcji we wtorek rano. - Nie przegap tego! - Przyjdź i dowiedz się więcej, jeśli starczy ci odwagi! - Film dozwolony od 15 lat. Teraz, w myśl idei „uczyć-ucznioŹ-uczenia się”, kiedy juŹ wprowadziŹ koncepcję kreowania zwiastunów, zaprosz młodzieŹ do tworzenia wŹsnych w przyszŹoŹci. Podaj temat, który będiecie wkrótce opracowywać, daj im czas, aby mogli go zgłębić i zbadać oraz wymyŹlić zwiastun dla caŹej klasy. MoŹesz ćwiczenie przeksztaŹcić w konkurs. Mogą nawet przygotować plakat! Mają Źwietn¹ zabawę, przy czym gromadz¹ istotne punkty.

- **Zapytaj ich!** Przedstawione powyŹej pomysŹy zostaŹy sprawdzone i naprawdę Źwietnie dziaŹuj¹. Przed wprowadzeniem ich do praktyki poddaŹmy je testom i analizom, poniewaŹ nastawienie umysŹu ucznia okreŹla, jak dobrze będie się uczył. Priorytetem wñec jest wprowadzenie uczniów w pozytywny, gotowy-do-nauki stan umysŹu. MoŹesz oczywiŹcie dodawać niektóre z tych pomysŹów do okreŹlonych strategií uczenia, które zaraz zaczniemy zgŹębiać - a otrzymasz w efekcie klasę, która chce się uczyó, poniewaŹ sprawia im to radoŹc. Uczniowie na ochotnika będa spędzaó godziny na uczeniu się o swoim hobby, bo sprawia im to przyjemnoŹc. OsobiŹcie wierzę, Źe radoŹc w klasie jest koniecznoŹci¹ - a nie jakimś bonusem. No i wreszcie, jeŹli chcesz wiedzieó, co takiego motywuje twoich uczniów do nauki - zwyczajnie zapytaj ich o to! Jeden z badaczy - Sass, tak wŹasnie zrobił. Oto 8 motywatorów wymienionych w jego klasie, które pewnie was nie zaskocza: 1. Entuzjazm nauczyciela 2. Dobre stosunki międy nauczycielem a uczniami 3. Odpowiednie materiaŹy 4. Dobra organizacja przebiegu zajęc 5. Odpowiedni poziom zaawansowania/stoieñ trudnoŹci materiaŹów 6. Czynne zaangażowanie uczniów 7. RóżnorodnoŹc 8. Stosowanie wŹasnych, konkretnych i zrozumiaŹych przykŹadów 9. Zadałem międawno pytanie grupie uczniów, jak mogłbyñ zmienió lekcję, aby mogła ich bardziej inspirowaó i motywowaó. Ich najwyŹej notowane odpowiedzi: - stosowanie różnych metod uczenia - w tym gier, zabaw i Internetu - ćwiczenia praktyczne - więcej pracy w grupie i rozmów - projekty, które trwaj¹ przez kilka lekcji - jasne cele oraz okreŹlenie kryteriów odnoszenia sukcesu - praca indywidualna W Źwiecie biznesu zawsze pytamy klienta o jego preferencje, oczekiwania oraz o to, czego sobie nie Źyczy. Nazbyt rzadko pytamy o to naszych uczniów. Kiedy jednak zadamy im takie pytanie, przekonacie się, Źe ich odpowiedzi s¹ sensowne i bardzo przydatne.
- **WejŹciówka:** Nieustannie przewijaj¹c się tematem w tej ksi¹Źce jest to, Źe uczniowie potrzebuj¹ pomocy w zorganizowaniu ich uczenia się w sposób mniej chaotyczny, a bardziej efektywny. WejŹciówka, czy teŹ bilet wstępu, jest pomysŹem bardzo przydatnym. Zadałem wŹasnie przeczytanie w domu artykuŹu lub fragmentu w podręczniku na dany temat. Następnie, przed rozpoczęciem lekcji, uŹoŹ prost¹ ulotkę, która wygl¹da mniej więcej tak, jak poniŹej. Kiedy uczniowie wchodzi do klasy, kaŹdy z nich dostaje swoj¹ wejŹciówkę. Poprzez uzupeŹnienie jej ucz¹ się, jak organizowaó swoj¹ naukę - zadaj¹c pytanie: „co juŹ wiem?” próbuj¹c ustalió, jakie to ma dla nich znaczenie, okreŹlaj¹c podstawowe problemy zadanej czytanki i myŹlaó o pytaniach, na które musieli znaleŹó odpowiedzi w celu zrozumienia tematu. I na koniec myŹlaó o wszelkich faktach lub spostrzeŹeniach, którymi chcieliby się podzielió z innymi. JeŹli korzystasz z tego pomysŹu mniej więcej co dwa tygodnie, moŹesz przekonaó się, jak efektywnie się uczyleŹ. Strategia WChN PomysŹi z wejŹciówk¹ prowadzi uczniów do prostej, jednak uŹytecznej struktury znanej jako WCN. W - Przystępuj¹c do nowego tematu, uczniowie musz¹ zaaó od tego, co juŹ Wiedz¹. Na tej wiedzy będa bazowaó. Ch - Następnie okreŹlaj¹, czego Chc¹ lub potrzebuj¹ się nauczyó. N - Wreszcie notuj¹ to, czego się Nauczyli. Uczniowie mog¹ posŹugiwaó się t¹ kolejnoŹci¹ w kontekŹcie mapy myŹli, wejŹciówki czy przepustki.
- **Przepustka:** Przepustka jest wersj¹ wejŹciówki - jednak zamiast prezentowania jej przy wejŹciu do klasy - uczniowie uzupeŹniaj¹ j¹ przed wyjŹciem z sali. MoŹe wygl¹daó na przykŹad tak: Kiedy sugerujesz, by uczniowie rozwaŹyli gŹowne zag¹dnienia z dzisiejszej lekcji, wszelkie nowe zwroty, sŹowa, pytania, na które musz¹ znaleŹó odpowiedzi, aby w pełni zrozumieó najistotniejsze fakty - po raz kolejny kształtuj¹c efektywny proces uczenia się. Tak wygl¹da refleksyjna nauka w dziaŹaniu. Przepustka daje nam jeszcze więcej. PomowaŹ w klasie jest przeciętnie okoŹo 30 uczniów, wkrótce sam poznasz poziom zrozumienia oraz gŹowne pytania wskazuj¹ce problemy do wyjaŹnienia.
- **Gotowe Notatki do Powtórek:** Uczniom potrzebne s¹ wskazówki i podpowiedzi, w jaki sposób prowadzió dobre notatki. Nie wszyscy uczniowie czuj¹ się komfortowo w tworzeniu map myŹli - mog¹ one nie pasowaó do ich stylu uczenia się. PoniŹszy format, sprawdzony i przebadany, odpowiada uczniom myŹl¹cym bardziej linearnie. PoprowadŹ wzdŹuŹ strony linie i podziel j¹, zostawiaj¹c mniej więcej dwie trzecie miejsca po lewej stronie. Uczniowie wŹasnie po lewej zapisuj¹ swoje notatki. Pod koniec lekcji poświęó kilka chwil na wypisanie podstawowych hasel w kolumnie po prawej stronie, mog¹ to byó równieŹ odpowiednie cytaty, przykŹady, wzory czy definicje. Wreszcie na samym końcu uczniowie wyci¹gaj¹ wnioski z przedstawionych faktów. Zaleta tego typu notatek jest dwójaka. Po pierwsze, zachęcaj¹ uczniów do myŹlenia o tym, czego się nauczyli - podstawowy element zrozumienia i zapamiętywania. Po drugie, notatki s¹ prowadzone w taki sposób, Źe powtórki przed testem czy sprawdzianem s¹ łatwe i nie zabieraj¹ duŹo czasu. Kiedy uczeñ odczyta podstawowe hasŹa i przykŹady, szczegŹoŹy dotycz¹ce tematu powróc¹ wielk¹ fal¹. Taka forma prowadzenia notatek pozwala powtarzaó materiaŹ wedŹug okreŹlonego schematu (patrz: fragment dotycz¹cy pamieci), który moŹe poprawió zdolnoŹc zapamiętywania tematu aŹ o 400 procent!
- **MaŹy uczenia się.** To błyskawiczne arkusze - częŹto laminowane i opracowane przez poszczególne departamenty edukacji, odpowiadaj¹ce za dany przedmiot. Stanow¹ swego rodzaju podsumowanie tego, w jaki sposób uczniowie powinni rozwi¹zywaó problemy zwi¹zane z danym tematem. KaŹdy departament moŹe przygotowaó maŹy uczenia się, które podpowiadaj¹ uczniom, jak najlepiej podejŹó do tematu z fizyki, literatury, historii, pisania wypracowania, tematu z geografii czy podstawowych zadañ z matematyki.
- **Strategie uczenia się dla Źluchowców :** Uczniowie powinni zatrzymaó się raz na jakis czas, by przyswoió sobie to, czego się wŹasnie nauczyli, zanim przejd¹ do kolejnej serii faktów. - Cenn¹ strategi¹ jest metoda POMYSŹ - W PARZE - PODZIEL SIĘ. Zachęó uczniów, aby kaŹdy z nich odwrócił się do s¹siada i podzielił się z nim 3 podstawowymi faktami, jakich nauczył się w ci¹gu ostatnich 15 minut. Następnie znuana - s¹siad mŹwi o 3 faktach, których się nauczył. MoŹecie teŹ podzielió się nawzajem najwaŹniejszymi z przyswojonych informacji, uzasadniaj¹c, dlaczego sa one dla was najwaŹniejsze. - Cenna jest równieŹ inna forma nauki w parach, którą ja nazywam Co dwie gŹowy to nie jedna. Dzielimy kartkę formatu A4 na dwie częŹci. Podstawowe wiadomoŹci, których się nauczyŹeŹ, wędruj¹ na lew¹ stronę. Uczniowie musz¹ znaleŹó sobie partnera b¹dŹ stworzyó maŹ¹ grupkę naukow¹, po czym porównuj¹ swoje notatki z tymi, które zrobili ich koledzy. Po kilku wymianach i konsultacjach powtórz¹ caŹ¹ lekcję - co więcej, doceni¹ wartoŹc wspŹlpracy! - RóżnorodnoŹc i nowoŹci zawsze przykuwaj¹ uwagę i motywuj¹. Technika, którą moŹesz sporadycznie wykorzystaó na lekcji i która skutecznie zmusza uczniów do myŹlenia, jest gra pod tytuŹem Zapytaj eksperta. OgŹoŹ temat lekcji z wyprzedzeniem, jednak wyjaŹnij, Źe nie będieŹ uczyó tematu bezpoŹrednio. Zamiast tego, odpowiesz na wszystkie zadawane w zwi¹zku z nim pytania. JeŹli więć uczniowie chc¹ zrozumieó temat, będa musieli zastanowió się nad pytaniami, na które odpowiedz rozjaŹni im zag¹dnienie. UkŹadaj¹c pytania, mog¹ pracowaó w grupach. Następnie w trakcie wŹasnej lekcji usiadz poŹrodku klasy i zaprosz uczniów do rozmowy eksperckiej. Uczniowie zadaj¹ pytania do chwili, aŹ temat stanie się w pełni zrozumiaŹy. - Źluchanie z uwag¹ jest umiejętnoŹci¹, którą musz¹ pielegnowaó wszyscy uczniowie - zarówno w szkole, jak i w pracy. MoŹesz pomóc im rozwijaó t¹ umiejętnoŹc na wiele sposobów. Wyznacz trzech czŹonków klasy, którzy co 20 minut będa podsumowywaó podstawowe hasŹa - zmieniaj¹c uczniów tak częŹto, jak to moŹliwe. MoŹesz równieŹ wymagaó, aby caŹ¹ klasa ćwiczyŹa podsumowania. S¹ to streszczenia gŹównych zag¹dnieñ na koniec lekcji - mog¹ byó zaprezentowane np. w formie przepustki. JeŹli masz na to czas i zaleŹy ci na podkręceniu i zaznaczeniu wartoŹci uwaŹnego Źluchania i efektywnej komunikacji, sprŹbuj techniki Plecamu do siebie. Uczniowie dobieeraj¹ się w pary, tak

by jeden z nich siedział plecami do rysunku, który drugi uczeń ma przed sobą. Ten opisuje mu rysunek, a uczeń siedzący tyłem próbuje narysować jego kopię. Potem następuje zamiana ról przy użyciu innego rysunku. Uczniowie przekonują się, jak ważna jest umiejętność precyzyjnego opisywania oraz jak ważne jest pełne uwagi słuchanie drugiej osoby. - Czasami przeprowadź w klasie chóralne podsumowanie głównych zagadnień z lekcji. Chóralne to znaczy takie, w którym wszyscy uczniowie jednocześnie i na głos powtarzają podstawowe hasła. Takie ćwiczenie zapada w pamięć - a to przecież jest nasz cel! - Pisanie sms-ów Niektóre szkoły eksperymentują z wykorzystaniem telefonów komórkowych jako środka pomagającego podsumować główne zagadnienia na lekcji. Na przykład, szkoła Chester Middle School w Nowym Jorku poprosiła swoich uczniów o zapisanie na swoich komórkach sms-em wiadomości tekstowej. Mieli skrócić i skondensować główne punkty strofy wiersza. Na egzaminie końcowym uzyskali 80 procent poprawnych odpowiedzi na pytania dotyczące tego wiersza. Dzieci, które uczyły się tego samego wiersza w tradycyjny sposób - czytały, recytowały i omawiały - udzieliły jedynie 40 procent poprawnych odpowiedzi. Ciekawe, prawda!? Musimy znaleźć sposób na włączanie nowych technologii do szkoły, a nie unikanie ich. - W stylu Pamiętam to, co jest niezwykle, nietypowe lub zabawne. Jeśli więc mamy do przyswojenia ważny fragment tekstu, albo musimy zapamiętać trudny wzór, przeprowadź to ćwiczenie - albo jeszcze lepiej, pozwól, aby uczniowie zrobili to za siebie - w jakimś nietypowym stylu: - zdenerwowanej osoby - pewnego siebie arystokraty - w formie horroru - flirtu - z akcentem obcokrajowca

Strategie uczenia się poprzez ruch : Uczniom, którzy są kinestetykami, zazwyczaj najmniej odpowiadają przeciętne zajęcia lekcyjne. Dotrzesz do nich skuteczniej, jeśli wprowadzisz na swoich lekcjach następujące strategie. Rodzaj mini plansz Poproś uczniów o zapisanie głównych zagadnień lekcji na kartkach pocztowych - albo zwykłych kartkach wielkości pocztówek. Pod koniec lekcji poproś ich, aby uporządkowali karty w kolejności, która będzie miała sens i znaczenie. Dzięki temu fizycznie i poprzez ruch uporządkują swoje myśli! Następnie zasugeruj, aby posegregowali swoje karty zgodnie z porządkiem tematycznym do osobnych woreczków lub pudełek. Chcesz się nauczyć? - Chodź! Kiedy uczyłem języka obcego, często prosiłem uczniów, aby układali na podłodze wyraz po wyrazie całe zdanie i stąpali po nim, powtarzając wyrazy na głos. Na przykład, w języku niemieckim może to być dość złożone zdanie, w którym kolejność słów różni się od tej w języku polskim i które zawiera kilka kwestii gramatycznych niezbędnych do wyjaśnienia. Możesz użyć tej samej techniki dla tworzenia, nazwijmy to tak, „pamięci mięśniowej” w procesach matematycznych (np. rozwiązywanie równań), przyswajania wzorów chemicznych czy sekwencji wydarzeń historycznych. W tym przypadku również uczniowie widzą to, czego mieli się nauczyć, słyszą to i wykonują czynności ruchowe - a to oznacza właśnie efektywne uczenie się! Inną możliwością może być poproszenie uczniów o napisanie po jednym wyrazie zdania na kartce, następnie wychodzenie do przodu i układanie tych kartek na podłodze w odpowiedniej kolejności. Mogą układać we właściwym porządku rozwiązania zadań z matematyki, następstwo chronologiczne wydarzeń historycznych bądź kolejność słów w zdaniu przy przyswajaniu struktury zdań w języku obcym. Klasa może ową kolejność powtórzyć na głos. Łatwe do zapamiętania. Odgrywanie ról Wyszukiwanie sposobów na wprowadzanie elementu ruchu na lekcji nie zawsze jest łatwym zadaniem. Jeśli jednak okaże się to możliwe - pomagają doskonale zapamiętać przyswajany materiał. Wyobraź sobie, że chcesz wyjaśnić, dlaczego metale pod wpływem temperatury rozszerzają się. Zaprosz na środek klasy grupę uczniów i poproś, żeby stanęli bardzo blisko siebie, abyś mógł przedstawić model atomów skupionych blisko siebie w zimnym metalu. Następnie poproś, żeby podskakiwali i objęli się o siebie dla pokazania zwiększonej aktywności atomów w reakcji z temperaturą. Takie przedstawienie i zobrazowanie tematu zostaje na długo w pamięci. Wszystkie dzieci będą pamiętały, jak podgrzane atomy zderzają się ze sobą i potrzebują do tego więcej miejsca. Mówienie o byciu niepełnosprawnym to jedno. Posadzenie jednak ucznia na wózku inwalidzkim i pozwolenie mu na próbę funkcjonowania przez chwilę w jego otoczeniu i środowisku w okularach umazanych wazeliną dla zobrazowania słabego wzroku - to coś zupełnie innego. Jeśli więc to możliwe, nie szukajcie sposobu odgrywania scenek tylko na lekcjach języków obcych (choć podtrzymuje, że to bardzo skuteczna metoda!), ale również na lekcjach języka polskiego, historii czy przedmiotów, z pozoru trudnych do wprowadzenia elementu ruchowego. Oczywiście, odgrywanie scenek potrafi być stresujące dla uczniów, jeśli proszeni są o wyjście do przodu i prezentowanie się przed klasą. Możesz jednak zredukować ten stres przez zwrócenie się do reszty klasy o udzielenie wskazówek na temat tego, jak powinny być odegrane te role. Następnie klasa dokonuje oceny własnego udziału w pokierowaniu osób biorących udział w scenie - koncentrując się mniej na ocenie jakości przedstawienia. Łamięłowa Bierzemy dowolny temat i dzielimy go na pół. Następnie prosimy uczniów, aby pracowali w parach. Uczeń A uczy ucznia B swojej połowy tematu, a uczeń B uczy ucznia A swojej. Już za chwilę poznają prawdę, jaką niesie ze sobą zdanie: „Najlepszym sposobem na nauczenie się JEST uczenie kogoś”. Możesz zabarwić ćwiczenie dodatkową motywacją i współzależnością, informując, że 40 procent uzyskanej oceny stanowić będzie wynik z własnego testu, 40 procent z oceny testu partnera oraz 20 procent to punkty za jakość takiego zorganizowania nauki, aby sprostać stylowi uczenia się twojego partnera. Co dwie głowy to nie jedna Postaw klasie pytanie. Poproś, aby każdy uczeń udzielił na nie indywidualnej odpowiedzi. Następnie niech podzieli się swoją odpowiedzią z partnerem. Teraz mają czas na sformułowanie nowej, lepszej odpowiedzi, nanosząc poprawki na swoje uprzednie przemyślenie. Na koniec pary dzielą się odpowiedziami z klasą i tym, czego nauczyło ich to doświadczenie. Uczenie się we współpracy Ludzie to istoty towarzyskie. Lubimy pracować razem. Mimo to podstawą większości zadań w szkole jest praca indywidualna (wykonana przez siebie i dla siebie). Jeśli jednak chcemy wnieść przyjemność do pracy w szkole i podnieść motywację - tym samym lepiej przygotowując uczniów do startu w życie zawodowe - musimy nauczyć ich współpracy. Wiele wysiłku włożono w to, co nazywamy uczeniem się we współpracy. Zaangażowali się w nie David i Roger Johnsonowie z Uniwersytetu Minnesota oraz dr Spencer Kagan, specjalizujący się w tym zagadnieniu. Uczenie się we współpracy nie polega na tym, że uczniowie związują pracując razem. Bez wskazówek, w jaki sposób realizować współpracę, takie ćwiczenia mogą po prostu doprowadzić do chaosu! A istnieją jasne zasady, sprawujące, że współpraca przynosi efekty. Podstawą tych zasad jest „pozytywna współzależność” - uczniowie pracują razem dla osiągnięcia wspólnych celów wynikających z nauki. Ćwiczenia skonstruowane są w taki sposób, aby wynik nie mógł być kompletny aż do czasu, gdy uczniowie złączą ze sobą współpracować. Każdy uczeń może osiągnąć swoje cele wtedy, i tylko wtedy, gdy druga osoba w grupie osiągnie własne. „Jeśli przegrywa jeden, przegrywamy wszyscy”. Organizowanie zajęć pod kątem pracy samodzielnej, konkurencyjnej i niezależnej to obecnie nadal główny model interakcji wśród uczniów. Tymczasem większość badań pokazuje, że uczniowie uczą się efektywniej, kiedy pracują wspólnie. Metaanalizy przeprowadzonych badań wykazują, że: 1) Uczniowie podczas wzajemnego współdziałania osiągają więcej niż podczas interakcji konkurencyjnej czy indywidualnej. Wyniki potwierdzają się w większości przedmiotów i we wszystkich badanych grupach wiekowych, począwszy od szkół podstawowych, aż na uczniach wyższych skończywszy. 2) Uczniowie mają bardziej pozytywne nastawienie do szkoły, przedmiotów i nauczycieli, kiedy ich praca nastawiona jest na współpracę. Daje poczucie satysfakcji emocjonalnej. (Pomyślałeś o „furtce układu limbicznego”?) 3) Uczniowie osiągają bardziej pozytywne nastawienie do siebie nawzajem, kiedy uczą się wspólnie, a nie kiedy pracują samodzielnie, konkurencyjnie i indywidualistycznie - niezależnie od poziomu uzdolnienia czy pochodzenia społecznego. 4) Uczniowie, którzy doświadczyli wspólnej pracy są bardziej otwarci na punkt widzenia innych osób, chętniej biorą udział w debatach, są również pełni pozytywnych oczekiwań wobec współpracy z innymi, bardziej niż uczniowie nastawieni na konkurencję i pracę samodzielną.

Wprowadzenie do uczenia się we współpracy - podstawy: Zaczni od jednej lekcji i powoli wprowadzaj model współpracy, do którego ty i twoi uczniowie będziecie się przyzwyczajać. Grupy, w których nauka odbywa się poprzez współpracę, sprawdzają się najlepiej i są najbardziej efektywne przy zadaniach mających na celu rozwiązywanie problemów, analizę krytyczną oraz naukę konceptualną. 1) Wybierz odpowiednią wielkość grupy. Będzie się ona różnić zależnie od zdolności kooperatywnych członków grupy (im mniej uzdolnieni uczniowie, tym mniejsza grupa); określ czas przeznaczony na wspólną pracę (krótszy czas pracy, mniejsza grupa) oraz zdecyduj o charakterze zadania. 2

2) Przydziel uczniów do grup. Grupy heterogeniczne zazwyczaj są bardziej efektywne. Sukces grup, które ze sobą współpracują, w dużej mierze polega na potrzebie rozmowy, wyjaśnień, uzasadnień oraz na tworzeniu wspólnych rozwiązań. Tak więc szybkie dojście do konsensusu bez podjęcia dyskusji na dany temat nie wnosi do procesu uczenia się tak wiele, jak możliwość wyboru różnych perspektyw i rozważenie rozmaitych możliwości. Możesz przydzielić uczniów do grup na podstawie wyników określających ich profile inteligencji wielorakich bądź losowo, np. według dat urodzenia. 3) Przygotuj salę lekcyjną. Członkowie grupy muszą siedzieć blisko siebie i utrzymywać kontakt wzrokowy, aby móc wspólnie analizować materiały i swobodnie prowadzić dyskusję, wymieniając się poglądami i pomysłami. 4) Zadbaj o odpowiednie materiały. Postaraj się, aby członkowie grupy podpisali się na jednej kartce papieru - jest to jeden ze sposobów na podkreślenie „pozytywnej współzależności”. 5) Podaj dokładny opis zadania i celu oraz określ, jakich zachowań oczekujesz od grupy - (jak zawsze postaraj się, aby proces uczenia się był wyraźny). Cel, jaki ma osiągnąć grupa, komunikuje członkom zespołu, że razem muszą stawić czoło zadaniu i być zainteresowani zrozumieniem materiału przez innych uczniów tak samo, jak swoim.

- **Sposoby osiągania celów:** 1. Myśl pozytywnie. Uczniowie powinni mieć pozytywne nastawienie do tego, czego się uczą, a klasa winna być środowiskiem o niskim poziomie stresu/wysokim poziomie energii. Młodzi ludzie muszą wiedzieć, jak określać własne cele i być w stanie samemu ocenić postęp własnej pracy - bez czekania na czyjąś ocenę. Nauczyciel winien mieć możliwość korzystania z najnowszych badań dotyczących mózgu człowieka, aby być w stanie skutecznie skupiać uwagę podopiecznych i prowadzić zajęcia czyniące naukę niezapomnianym przeżyciem. 2. Informacje - zdobądź je. W czasie nauki uczniowie muszą w sposób aktywny angażować wszystkie swoje kanały odbierania świata - wzrok, słuch i ruch. Ludzie są jednak przede wszystkim wzrokowcami - niezależnie więc od stylu uczenia się, nauczyciele i uczniowie powinni korzystać z narzędzi i technik, które pomogą im uczynić przyswajany temat wizualnie niezapomnianym przeżyciem. 3. Szukaj znaczenia. Uczniowie muszą przemyśleć to, czego się nauczyli, i odnaleźć w tym sens i znaczenie dla siebie samych. Muszą wiedzieć, w jaki sposób przekształcić czyjeś myśli czy idee, i jak opisać je własnymi słowami - w ten sposób naprawdę zrozumieją temat i nie będą „recytować” tylko tego, czego wyuczyli się na pamięć. 4. Trenuj pamięć. W przypadku wielu przedmiotów konieczne jest zapamiętywanie licznych szczegółów - możemy tutaj skorzystać z różnych przydatnych technik, które ułatwią pracę ucznia i sprawią, że wyniki testów i sprawdzianów będą satysfakcjonujące. 5. Rzecz w tym, by udowodnić, że wiesz. Samodzielny uczeń nie czeka, aż ktoś go przetestuje - wie, jak samemu ocenić własny postęp i sprawdzić swoją wiedzę. Istnieją pewnie techniki mogące sprawić, że taka samoocena wejdzie w nawyk. Do nauczyciela natomiast należy opracowanie i koncentrowanie się na ocenie formatywnej bardziej niż ocenie podsumowującej - uczniom bowiem potrzebna jest nieustanna i konkretna opinia na temat tego, w jaki sposób mogą poprawić swoje wyniki. 7. Zastanów się, jak się uczysz. Uczniowie odnoszący sukcesy potrafią myśleć nie tylko o tym, czego się nauczyli, ale również o tym, w jaki sposób się tego nauczyli. Nieustannie zadają sobie pytanie: „Które z technik są dla mnie najskuteczniejsze i jak mogę być jeszcze lepszy w tym, co robię?”. W ten sposób stają się coraz lepsi w uczeniu się czegokolwiek. A takie umiejętności mogą przyczynić się do poprawy jakości życia w przyszłości. Model sześciu etapów skutecznego uczenia tworzy akronim MISTRZ. Postępując zgodnie z wytycznymi tego programu, twoi uczniowie mogą być MISTRZAMI z każdego przedmiotu!

Dodatkowe metody

Metoda badawcza: doświadczenia, hodowle, zajęcia terenowe.

Treści

Tekst	Rok realizacji
Związki chemiczne budujące organizmy oraz pozyskiwanie i wykorzystanie energii. Uczeń:	
• wymienia najważniejsze pierwiastki budujące ciała organizmów i wykazuje kluczową rolę węgla dla istnienia życia;	
• przedstawia znaczenie wody dla funkcjonowania organizmów;	
• wyróżnia podstawowe grupy związków chemicznych występujących w żywych organizmach (węglowodany, białka, tłuszcze, kwasy nukleinowe, witaminy, sole mineralne) oraz przedstawia ich funkcje;	
• przedstawia fotosyntezę, oddychanie tlenowe oraz fermentację mlekową i alkoholową jako procesy dostarczające energii; wymienia substraty i produkty tych procesów oraz określa warunki ich przebiegu;	
• wymienia czynniki niezbędne do życia dla organizmów samożywnych i cudzożywnych; ocenia, czy dany organizm jest samożywny czy cudzożywny.	
Budowa i funkcjonowanie komórki. Uczeń:	
• dokonuje obserwacji mikroskopowych komórki i rozpoznaje (pod mikroskopem, na schemacie, na zdjęciu lub po opisie) podstawowe elementy budowy komórki (błona komórkowa, cytoplazma, jądro, chloroplast, mitochondrium, wakuola, ściana komórkowa);	
• przedstawia podstawowe funkcje poszczególnych elementów komórki;	
• porównuje budowę komórki bakterii, roślin i zwierząt, wskazując cechy umożliwiające ich rozróżnienie.	
Systematyka - zasady klasyfikacji, sposoby identyfikacji i przegląd różnorodności organizmów. Uczeń:	
• uzasadnia potrzebę klasyfikowania organizmów i przedstawia zasady systemu klasyfikacji biologicznej (system jako sposób katalogowania organizmów, jednostki taksonomiczne, podwójne nazewnictwo);	
• posługuje się prostym kluczem do oznaczania organizmów;	
• wymienia cechy, którymi wirusy różnią się od organizmów zbudowanych z komórek;	
• podaje znaczenie czynności życiowych organizmu (jednokomórkowego i wielokomórkowego): odżywiania, oddychania, wydalania, ruchu, reakcji na bodźce, rozmnażania, wzrostu i rozwoju;	
• przedstawia podstawowe czynności życiowe organizmu jednokomórkowego na przykładzie wybranego protista samożywnego (np. eugleny) i cudzożywnego (np. pantofelka);	
• przedstawia miejsca występowania bakterii i protistów oraz ich znaczenie w przyrodzie i dla człowieka;	

- wymienia cechy umożliwiające zaklasyfikowanie organizmu do grzybów oraz identyfikuje nieznaną organizm jako przedstawiciela grzybów na podstawie obecności tych cech; wskazuje miejsca występowania grzybów (w tym grzybów porostowych); I
- obserwuje okazy i porównuje cechy morfologiczne glonów i roślin lądowych (mchów, widłaków, skrzypów, paproci, nagozależkowych i okrytozależkowych), wymienia cechy umożliwiające zaklasyfikowanie organizmu do wymienionych wyżej grup I oraz identyfikuje nieznaną organizm jako przedstawiciela jednej z nich na podstawie obecności tych cech;
- wymienia cechy umożliwiające zaklasyfikowanie organizmu do parzydełkowców, płazińców, nicieni, pierścienic, stawonogów (skorupiaków, owadów i pajęczaków), mięczaków, ryb, płazów, gadów, ptaków, ssaków oraz identyfikuje nieznaną organizm jako przedstawiciela jednej z wymienionych grup na podstawie obecności tych cech; I
- porównuje cechy morfologiczne, środowisko i tryb życia grup zwierząt wymienionych w pkt 9, w szczególności porównuje grupy kręgowców pod kątem pokrycia ciała, narządów wymiany gazowej, ciepłoty ciała, rozmnażania i rozwoju; I
- przedstawia znaczenie poznanych grzybów, roślin i zwierząt w środowisku i dla człowieka. I

Ekologia. Uczeń: III

- przedstawia czynniki środowiska niezbędne do prawidłowego funkcjonowania organizmów w środowisku lądowym i wodnym; III
- wskazuje, na przykładzie dowolnie wybranego gatunku, zasoby, o które konkurują jego przedstawiciele między sobą i z innymi gatunkami, przedstawia skutki konkurencji wewnątrzgatunkowej i międzygatunkowej; III
- przedstawia, na przykładzie poznanych wcześniej roślinożernych ssaków, adaptacje zwierząt do odżywiania się pokarmem roślinnym; podaje przykłady przystosowań roślin służących obronie przed zgrzaniem; III
- przedstawia, na przykładzie poznanych wcześniej mięsożernych ssaków, adaptacje drapieżników do chwytania zdobyczy; podaje przykłady obronnych adaptacji ich ofiar; III
- przedstawia, na przykładzie poznanych pasożytów, ich adaptacje do pasożytniczego trybu życia; III
- wyjaśnia, jak zjadający i zjadani regulują wzajemnie swoją liczebność; III
- wykazuje, na wybranym przykładzie, że symbioza (mutualizm) jest wzajemnie korzystna dla obu partnerów; III
- wskazuje żywe i nieożywione elementy ekosystemu; wykazuje, że są one powiązane różnorodnymi zależnościami; III
- opisuje zależności pokarmowe (łańcuchy i sieci pokarmowe) w ekosystemie, rozróżnia producentów, konsumentów i destruentów oraz przedstawia ich rolę w obiegu materii i przepływie energii przez ekosystem. III

Budowa i funkcjonowanie organizmu roślinnego na przykładzie rośliny okrytozależkowej. Uczeń: I

- wymienia czynności życiowe organizmu roślinnego; I
- identyfikuje (np. na schemacie, fotografii, rysunku lub na podstawie opisu) i opisuje organy rośliny okrytonasiennej (korzeń, pęd, łodyga, liść, kwiat, owoc) oraz przedstawia ich funkcje; I
- wskazuje cechy adaptacyjne w budowie tkanek roślinnych do pełnienia określonych funkcji (tkanka twórcza, okrywająca, miękiszowa, wzmacniająca, przewodząca); I
- rozróżnia elementy budowy kwiatu (okwiat: działki kielicha i płatki korony oraz słupkowie, pręcikowie) i określa ich rolę w rozmnażaniu płciowym; I
- przedstawia budowę nasienia (łupina nasienna, bielmo, zarodek) oraz opisuje warunki niezbędne do procesu kiełkowania (temperatura, woda, tlen); I
- podaje przykłady różnych sposobów rozsiewania się nasion i przedstawia rolę owocu w tym procesie. I

Budowa i funkcjonowanie organizmu człowieka. II

- Tkanki, narządy, układy narządów. Uczeń: II
- opisuje hierarchiczną budowę organizmu człowieka (tkanki, narządy, układy narządów); II
- podaje funkcje tkanki nabłonkowej, mięśniowej, nerwowej, krwi, tłuszczowej, chrzęstnej i kostnej oraz przedstawia podstawowe cechy budowy warunkujące pełnienie tych funkcji; II
- opisuje budowę, funkcje i współdziałanie poszczególnych układów: ruchu, pokarmowego, oddechowego, krążenia, wydalniczego, nerwowego, dokrewnego i rozrodczego. II
- Układ ruchu. Uczeń: II
- wykazuje współdziałanie mięśni, ścięgien, kości i stawów w prawidłowym funkcjonowaniu układu ruchu; II
- wymienia i rozpoznaje (na schemacie, rysunku, modelu, według opisu itd.) elementy szkieletu osiowego, obręczy i kończyn; II
- przedstawia funkcje kości i wskazuje cechy budowy fizycznej i chemicznej umożliwiające ich pełnienie; II
- przedstawia znaczenie aktywności fizycznej dla prawidłowego funkcjonowania układu ruchu i gęstości masy kostnej oraz określa czynniki wpływające na prawidłowy rozwój masy mięśniowej. II
- Układ pokarmowy i odżywianie się. Uczeń: II
- podaje funkcje poszczególnych części układu pokarmowego, rozpoznaje te części (na schemacie, modelu, rysunku, według opisu itd.) oraz przedstawia związek ich budowy z pełnioną funkcją; II
- przedstawia źródła i wyjaśnia znaczenie składników pokarmowych (białka, tłuszcze, węglowodany, sole mineralne, woda) dla prawidłowego rozwoju i funkcjonowania organizmu; II

- przedstawia rolę i skutki niedoboru niektórych witamin (A, C, B6, B12, kwasu foliowego, D), składników mineralnych (Mg, Fe, Ca) i aminokwasów egzogennych w organizmie; II
- przedstawia miejsce i produkty trawienia oraz miejsce wchłaniania głównych grup związków organicznych; II
- przedstawia rolę błonnika w prawidłowym funkcjonowaniu układu pokarmowego oraz uzasadnia konieczność systematycznego spożywania owoców i warzyw; II
- wyjaśnia, dlaczego należy stosować dietę zróżnicowaną i dostosowaną do potrzeb organizmu (wiek, stan zdrowia, tryb życia i aktywność fizyczna, pora roku itp.), oraz podaje korzyści z prawidłowego odżywiania się; II
- oblicza indeks masy ciała oraz przedstawia i analizuje konsekwencje zdrowotne niewłaściwego odżywiania (otyłość lub niedowaga oraz ich następstwa). II
- Układ oddechowy. Uczeń: II
- podaje funkcje części układu oddechowego, rozpoznaje je (na schemacie, modelu, rysunku, według opisu itd.) oraz przedstawia związek ich budowy z pełnioną funkcją; II
- opisuje przebieg wymiany gazowej w tkankach i w płucach oraz przedstawia rolę krwi w transporcie gazów oddechowych; II
- przedstawia czynniki wpływające na prawidłowy stan i funkcjonowanie układu oddechowego (aktywność fizyczna poprawiająca wydolność oddechową, niepalenie papierosów czynnie i biernie). II
- Układ krążenia. Uczeń: II
- opisuje budowę i funkcje narządów układu krwionośnego i układu limfatycznego; II
- przedstawia krążenie krwi w obiegu płucnym i ustrojowym; II
- przedstawia rolę głównych składników krwi (krwinki czerwone i białe, płytki krwi, osocze) oraz wymienia grupy układu krwi AB0 oraz Rh; II
- przedstawia znaczenie aktywności fizycznej i prawidłowej diety dla właściwego funkcjonowania układu krążenia; II
- przedstawia społeczne znaczenie krwiodawstwa. II
- Układ odpornościowy. Uczeń: II
- opisuje funkcje elementów układu odpornościowego (narządy: śledziona, grasica, węzły chłonne; komórki: makrofagi, limfocyty T, limfocyty B; cząsteczki: przeciwciała); II
- rozróżnia odporność swoistą i nieswoistą naturalną i sztuczną, bierną i czynną; II
- porównuje działanie surowicy i szczepionki; podaje przykłady szczepień obowiązkowych i nieobowiązkowych oraz ocenia ich znaczenie; II
- opisuje konflikt serologiczny Rh; II
- wyjaśnia, na czym polega transplantacja narządów, i podaje przykłady narządów, które można przeszczepiać; II
- przedstawia znaczenie przeszczepów, w tym rodzinnych, oraz zgody na transplantację narządów po śmierci. II
- Układ wydalniczy. Uczeń: II
- podaje przykłady substancji, które są wydalane z organizmu człowieka, oraz wymienia narządy biorące udział w wydalaniu; II
- opisuje budowę i funkcje głównych struktur układu wydalniczego (nerki, moczowody, pęcherz moczowy, cewka moczowa). II
- Układ nerwowy. Uczeń: II
- opisuje budowę i funkcje ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego; II
- porównuje rolę współczulnego i przywspółczulnego układu nerwowego; II
- opisuje łuk odruchowy, wymienia rodzaje odruchów oraz przedstawia rolę odruchów warunkowych w uczeniu się; II
- wymienia czynniki wywołujące stres oraz podaje przykłady pozytywnego i negatywnego działania stresu; II
- przedstawia sposoby radzenia sobie ze stresem. II
- Narządy zmysłów. Uczeń: II
- przedstawia budowę oka i ucha oraz wyjaśnia sposób ich działania; II
- przedstawia rolę zmysłu równowagi, zmysłu smaku i zmysłu węchu i wskazuje lokalizację odpowiednich narządów i receptorów; II
- przedstawia przyczyny powstawania oraz sposób korygowania wad wzroku (krótkowzroczność, dalekowzroczność, astygmatyzm); II
- przedstawia wpływ hałasu na zdrowie człowieka; II
- przedstawia podstawowe zasady higieny narządów wzroku i słuchu. II
- Układ dokrewny. Uczeń: II
- wymienia gruczoły dokrewne, wskazuje ich lokalizację i przedstawia podstawową rolę w regulacji procesów życiowych; II
- przedstawia biologiczną rolę: hormonu wzrostu, tyroksyny, insuliny, adrenaliny, testosteronu, estrogenów; II
- przedstawia antagonistyczne działanie insuliny i glukagonu; II

• wyjaśnia, dlaczego nie należy bez konsultacji z lekarzem przyjmować środków lub leków hormonalnych (np. tabletek antykoncepcyjnych, sterydów).	II
• Skóra. Uczeń:	II
• podaje funkcje skóry, rozpoznaje elementy jej budowy (na schemacie, modelu, rysunku, według opisu itd.) oraz przedstawia jej cechy adaptacyjne do pełnienia funkcji ochronnej, zmysłowej (receptory bólu, dotyku, ciepła, zimna) i termoregulacyjnej;	II
• opisuje stan zdrowej skóry oraz rozpoznaje niepokojące zmiany na skórze, które wymagają konsultacji lekarskiej.	II
• Rozmnażanie i rozwój. Uczeń:	II
• przedstawia budowę i funkcje narządów płciowych (męskich i żeńskich) oraz rolę gamet w procesie zapłodnienia;	II
• opisuje etapy cyklu miesięczkowego kobiety;	II
• przedstawia przebieg ciąży i wyjaśnia wpływ różnych czynników na prawidłowy rozwój zarodka i płodu;	II
• przedstawia cechy i przebieg fizycznego, psychicznego i społecznego dojrzewania człowieka;	II
• przedstawia podstawowe zasady profilaktyki chorób przenoszonych drogą płciową.	II
Stan zdrowia i choroby. Uczeń:	II
• przedstawia znaczenie pojęć "zdrowie" i "choroba" (zdrowie jako stan równowagi środowiska wewnętrznego organizmu, zdrowie fizyczne, psychiczne i społeczne; choroba jako zaburzenie tego stanu);	II
• przedstawia negatywny wpływ na zdrowie człowieka niektórych substancji psychoaktywnych (tytoń, alkohol), narkotyków i środków dopingujących oraz nadużywania kofeiny i niektórych leków (zwłaszcza oddziałujących na psychikę);	II
• wymienia najważniejsze choroby człowieka wywoływane przez wirusy, bakterie, protisty i pasożyty zwierzęce oraz przedstawia zasady profilaktyki tych chorób; w szczególności przedstawia drogi zakażenia się wirusami HIV, HBV i HCV oraz HPV, zasady profilaktyki chorób wywoływanych przez te wirusy oraz przewiduje indywidualne i społeczne skutki zakażenia;	II
• przedstawia czynniki sprzyjające rozwojowi choroby nowotworowej (np. niewłaściwa dieta, tryb życia, substancje psychoaktywne, promieniowanie UV) oraz podaje przykłady takich chorób;	II
• przedstawia podstawowe zasady profilaktyki chorób nowotworowych;	II
• uzasadnia konieczność okresowego wykonywania podstawowych badań kontrolnych (np. badania stomatologiczne, podstawowe badania krwi i moczu, pomiar pulsu i ciśnienia krwi);	II
• analizuje informacje dołączane do leków oraz wyjaśnia, dlaczego nie należy bez wyraźnej potrzeby przyjmować leków ogólnodostępnych oraz dlaczego antybiotyki i inne leki należy stosować zgodnie z zaleceniem lekarza (dawka, godziny przyjmowania leku i długość kuracji);	II
• przedstawia podstawowe zasady higieny;	II
• analizuje związek pomiędzy prawidłowym wysypianiem się a funkcjonowaniem organizmu, w szczególności wpływ na procesy uczenia się i zapamiętywania oraz odporność organizmu.	II
Genetyka. Uczeń:	III
• przedstawia znaczenie biologiczne mitozy i mejozy, rozróżnia komórki haploidalne i diploidalne, opisuje budowę chromosomu (chromatydę, centromer), rozróżnia autosomy i chromosomy płci;	III
• przedstawia strukturę podwójnej helisy DNA i wykazuje jej rolę w przechowywaniu informacji genetycznej i powielaniu (replikacji) DNA;	III
• przedstawia sposób zapisywania i odczytywania informacji genetycznej (kolejność nukleotydów w DNA, kod genetyczny); wyjaśnia różnicę pomiędzy informacją genetyczną a kodem genetycznym;	III
• przedstawia zależność pomiędzy genem a cechą;	III
• przedstawia dziedziczenie cech jednogenowych, posługując się podstawowymi pojęciami genetyki (fenotyp, genotyp, gen, allel, homozygota, heterozygota, dominacja, recesywność);	III
• wyjaśnia dziedziczenie grup krwi człowieka (układ AB0, czynnik Rh);	III
• przedstawia dziedziczenie płci u człowieka i podaje przykłady cech człowieka sprzężonych z płcią (hemofilia, daltonizm);	III
• podaje ogólną definicję mutacji oraz wymienia przyczyny ich wystąpienia (mutacje spontaniczne i wywołane przez czynniki mutagenne); podaje przykłady czynników mutagennych;	III
• rozróżnia mutacje genowe (punktowe) i chromosomowe oraz podaje przykłady chorób człowieka warunkowanych takimi mutacjami (mukowiscydoza, zespół Downa).	III
Ewolucja życia. Uczeń:	III
• wyjaśnia pojęcie ewolucji organizmów i przedstawia źródła wiedzy o jej przebiegu;	III
• wyjaśnia na odpowiednich przykładach, na czym polega dobór naturalny i sztuczny, oraz podaje różnice między nimi;	III
• przedstawia podobieństwa i różnice między człowiekiem a innymi naczelnymi jako wynik procesów ewolucyjnych.	III
Globalne i lokalne problemy środowiska. Uczeń:	III
• przedstawia przyczyny i analizuje skutki globalnego ocieplenia klimatu;	III
• uzasadnia konieczność segregowania odpadów w gospodarstwie domowym oraz konieczność specjalnego postępowania ze użytymi bateriami, świetłówkami, przeterminowanymi lekami;	III

• proponuje działania ograniczające zużycie wody i energii elektrycznej oraz wytwarzanie odpadów w gospodarstwach domowych.	III
Zalecane doświadczenia i obserwacje. Uczeń:	I
• planuje i przeprowadza doświadczenie:	I
• wykazujące, że podczas fermentacji drożdże wydzielają dwutlenek węgla,	I
• sprawdzające wpływ wybranego czynnika na proces kiełkowania nasion,	I
• wykazujące rolę składników chemicznych kości,	II
• sprawdzające gęstość rozmieszczenia receptorów w skórze różnych części ciała,	II
• sprawdzające obecność skrobi w produktach spożywczych;	I
• dokonuje obserwacji:	I
• mikroskopowych preparatów trwałych (np. tkanki zwierzęce, organizmy jednokomórkowe) i świeżych (np. skórka liścia spichrzowego cebuli, miąższ pomidora, liść moczarki kanadyjskiej, glony, pierwotniaki),	I
• zmian tętna i ciśnienia krwi podczas spoczynku i wysiłku fizycznego,	II
• wykazujących obecność plamki ślepej na siatkówce oka,	II
• w terenie przedstawicieli pospolitych gatunków roślin i zwierząt,	I
• w terenie obserwacji liczebności, rozmieszczenia i zagęszczenia wybranego gatunku rośliny zielnej.	I

Dodatkowe treści

Wpisało do szkolnego kalendarza
 Programu's Naczelnicę
 pod numerem 20B/IG-13/14

DYREKTOR
 Zespołu Szkół z Oddziałami
 Integracyjnymi w Kruszymie
 mgr Andrzej Nówacki

chemia

Cele

- **Pozyskiwanie, przetwarzanie i tworzenie informacji.**: Uczeń pozyskuje i przetwarza informacje z różnorodnych źródeł z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych.
- **Rozumowanie i zastosowanie nabytej wiedzy do rozwiązywania problemów.**: Uczeń opisuje właściwości substancji i wyjaśnia przebieg prostych procesów chemicznych; zna związek właściwości różnorodnych substancji z ich zastosowaniami i ich wpływ na środowisko naturalne; wykonuje proste obliczenia dotyczące praw chemicznych.
- **Opanowanie czynności praktycznych.**: Uczeń bezpiecznie posługuje się prostym sprzętem laboratoryjnym i podstawowymi odczynnikami chemicznymi; projektuje i przeprowadza proste doświadczenia chemiczne.

Dodatkowe cele

Metody

- **Ocenianie własnej pracy**: Ocena nauki wiąże się zazwyczaj ze stawianiem stopnia. Stawiamy stopień zgodnie z przyjętymi standardami, patrząc na to, co zostało zrobione. Ocena wystawiona za uczenie się jest czymś zupełnie innym – sięga w przyszłość. Wyrażasz opinie bezpośrednio na temat pisemnej pracy ucznia – wyjaśniając, w jaki sposób oraz w którym miejscu pracę można udoskonalić. W pewnej klasie, w której prowadziłem zajęcia, jedna z nauczycielek na początku semestru oznajmiła, że z jej przedmiotu wszyscy uczniowie już mają piątki. Ocena ulegnie zmianie, jeśli oddadzą prace ocenione na mniej niż pięć. W przypadku większości uczniów sytuacja nabrała akcentów dramatycznych. Zdarzało się, że prosili o danie im więcej czasu na skończenie pracy. „Wiem, że mogę napisać jeszcze lepiej!”. Regularnie naklaniamy uczniów, aby oceniali własne prace, już nawet w szkole podstawowej. Ponieważ dzielimy się kryteriami określającymi pracę dobrze wykonaną, zachęcamy uczniów do współpracy w ramach „partnerstwa w uczeniu się”. Nie tylko będą mogli oceniać nawzajem swoje prace, ale również komentować pozytywne elementy, które ich zdaniem można udoskonalić. To jest właśnie przykład czynnego zaangażowania! Kiedy nauczyciel poświęca czas i wysiłek na napisanie komentarza czy też porady na temat pracy domowej ze wskazówkami, jak można ją udoskonalić, ważne jest, aby uczniowie rzeczywiście wprowadzali udoskonalenia. Można na przykład wstrzymać wystawienie oceny z kolejnej pracy, dopóki uczeń nie wprowadzi zmian w ocenionym już zadaniu. Opinia Ważne, by wykorzystać czas na wychwytywanie problemów, zanim uczniowie nabiorą złych nawyków w uczeniu się. Stąd istotne jest regularne opiniowanie ich pracy – zarówno tego, co robią dobrze, jak i tego, co mogliby jeszcze poprawić. Opiniowanie powinno być całkowicie skoncentrowane na pracy, nie na osobie ucznia. Tak więc: „Zdaje się, że w tym miejscu pojawia się problem” jest lepsze niż „Widać, że się z tym zmagasz”. Taki komentarz może składać się z trzech etapów i może wyglądać mniej więcej tak: - Komentarz pozytywny: „Podobało mi się/Doceniam przykłady oraz zakończone...” - Konkretna porada, jak coś poprawić: „Gdybyś rozwinął myśl o tym, dlaczego tarcie spowalnia otwieranie spadochronu...” - Odniesie się do celów/zalożenia, jakie stawialiście sobie przed napisaniem pracy: „Uzgodniliśmy, że chcemy nauczyć się, jak dwie siły działają na siebie nawzajem!” Jeśli – co jest prawdą – ośrodek emocjonalny mózgu stanowi furtkę do uczenia się i pamięci, wówczas najgorszą rzeczą, jakiej mógłby dopuścić się nauczyciel, byłoby upokorzenie ucznia, zawstydzienie go przed rówieśnikami czy zlekceważenie go. Z drugiej strony, to właśnie czas poświęcony na budowanie pewności siebie ucznia przynosi owoc w postaci motywacji.
- **Muzyka** : Zapewne nie chcielibyście robić z tego reguły, ale kiedy uczniowie wchodzi do klasy i słyszą rozbrzmiewającą muzykę, coś im mówi, że te zajęcia będą przyjemne i inne niż wszystkie. Muzyka może być żywa i radosna późnym popołudniem, za to po lekcji wnefru uspakajająca. Muzyka jest nade wszystko nośnikiem energii oraz jednym z najszybszych sposobów na dostrojenie uczniów, aby – dosłownie – nadawali na tych samych falach ! Co więcej, muzyka odwołuje się do ośrodka emocjonalnego mózgu.
- **Określanie celów** : Jedną z kilku cech, które wyróżniają szkoły odnotowujące znaczną poprawę osiągniętych wyników na tle innych, jest upewnianie się, że uczniowie określają indywidualne i jednocześnie ambitne cele. Następnie zaś pilnowanie, by kontrolowali postęp na drodze do ich osiągnięcia. Istnieje o wiele większe prawdopodobieństwo osiągnięcia celów, jeśli spiszesz je na kartce papieru bądź powiemy o nich komuś innemu – czy chodzi o zredukowanie wagi, kiedy jesteś dorosły, czy dostanie dobrego stopnia bądź przepustki, kiedy jesteś uczniem. Poproś więc uczniów, aby zapisali swoje edukacyjne cele na pocztówkach, podpisali je i wręczyli ci, kiedy będą już gotowe. Możesz je później wykorzystać, uznawszy, że mogliby włożyć więcej pracy i starań w poszczególne zadania.
- **Pozytywna atmosfera** : Sala lekcyjna o wysokim poziomie energii/niskim poziomie zagrożenia może zawierać niektóre, bądź wszystkie z poniższych pomysłów: - Na początku każdego tygodnia nauczyciel wita uczniów w drzwiach klasy. - Umieszczamy na ścianie plakat lub plakaty ze wskazówkami, jak odnosić sukcesy w nauce. - Bijemy brawo po skutecznym rozwiązaniu problemu lub właściwym wykorzystaniu techniki uczenia się, np. po stworzeniu grupowej mapy myśli lub otrzymaniu dobrego wyniku w pracy w parach. - Podkreślamy, że w procesie uczenia się popełnianie błędów jest czymś normalnym, właściwie błędy są przydatną informacją zwrotną, która pokazuje, co jeszcze musimy zrobić. Dlatego nie ma powodu, by ukrywać popełniane błędy czy pomyłki. - Podstawowe zagadnienia tematu można czasami rozmieścić na linii wzroku wzdłuż klasy, kiedy uczniowie wchodzi na zajęcia. - Nawet dorośli mają kłopot z utrzymaniem koncentracji dłużej niż przez 30 minut. Jeśli to możliwe, rob krótkie 30-sekundowe przerwy dla mózgu, które pomogą dostarczyć mu tlen. Mózg stanowi zaledwie 2 procent masy ciała – wykorzystuje jednak 20 procent naszego tlenu. Dlatego przerwy, pozwalające uzupełnić dostawę tlenu do mózgu, dają podwójne korzyści. Zbieranie winogron to szybka i niezwykle efektywna zabawa. Powiedz uczniom, by wstali i wyobrazili sobie, że zrywają winogrona, które rosną wysoko nad ich głowami. Możesz również zaproponować, aby zgięli rękę i rytmicznie przez 30 sekund prawym łokciem sięgali do lewego kolana, potem lewym łokciem do prawego. Wracamy do omawianego tematu odświeżania. Ćwiczenia śródlekcyjne podnoszą noradrenergiczną i uaktywniają substancję chemiczną w mózgu o nazwie BDNF – która odpowiada za zwiększenie zdolności mózgu do gromadzenia pamięci. Nie jest to więc zabawa sama w sobie – może bezpośrednio wpłynąć na poprawę nauki. - Wreszcie przeznacz czas na świętowanie. Klasa, która świętuje ukończenie planu pracy na koniec semestru, przynosząc jakiegoś smakołyki związane z tematem (np. potrawy Ameryki Południowej po zakończeniu rozdziału z geografii na temat tego obszaru) to klasa, do której chętniej będą chodzić. Nigdy nie żnuży mi się powtarzanie, że ludzki umysł jest nastawiony na wychwytywanie nowości – nowe doświadczenia mają związek z potencjalnym zagrożeniem bądź możliwościami.
- **Koncentracja**: Ludzki umysł pracuje znacznie szybciej niż potrafisz mówić – dlatego czasami tracimy uwagę słuchaczy – nawet jeśli temat i sposób, w jaki go prezentujemy, jest zajmujący. Spróbuj utrzymać uwagę uczniów poprzez zadanie 5 pytań, na które odpowiedź padnie w trakcie lekcji podczas omawiania tematu. Będą szukać odpowiedzi. Możesz także ogłosić, że „w ciągu kolejnych pięciu minut celowo popełnisz dwa błędy”. Gdyby udało ci się poświęcić kilka minut przed lekcją, przygotuj kilka kart do gry w Bingo. Na karcie zapisz podstawowe hasła z lekcji. Pierwszy uczeń, który zawoła „Bingo”, zdobywa punkt dla drużyny. Poniżej przedstawiłem przykład gry, jaką wybieram do swojej prezentacji – wszystkie zasadnicze terminy pojawiają się w tej książce. Sprawdź, czy uda ci się je zauważyć!
- **Wprowadzenie do uczenia się we współpracy - podstawy**: Zaczni od jednej lekcji i powoli wprowadzaj model współpracy, do którego ty

i twoi uczniowie będziecie się przyzwyczajać. Grupy, w których nauka odbywa się poprzez współpracę, sprawdzają się najlepiej i są najbardziej efektywne przy zadaniach mających na celu rozwiązywanie problemów, analizę krytyczną oraz naukę konceptualną. 1) Wybierz odpowiednią wielkość grupy. Będzie się ona różnić zależnie od zdolności kooperatywnych członków grupy (im mniej uzdolnieni uczniowie, tym mniejsza grupa); określ czas przeznaczony na wspólną pracę (krótszy czas pracy, mniejsza grupa) oraz zdecyduj o charakterze zadania. 2) Przydziel uczniów do grup. Grupy heterogeniczne zazwyczaj są bardziej efektywne. Sukces grup, które ze sobą współpracują, w dużej mierze polega na potrzebie rozmowy, wyjaśnień, uzasadnień oraz na tworzeniu wspólnych rozwiązań. Tak więc szybkie dojście do konsensusu bez podjęcia dyskusji na dany temat nie wnosi do procesu uczenia się tak wiele, jak możliwość wyboru różnych perspektyw i rozważenie rozmaitych możliwości. Możesz przydzielić uczniów do grup na podstawie wyników określających ich profile inteligencji wielorakich bądź losowo, np. według dat urodzenia. 3) Przygotuj salę lekcyjną. Członkowie grupy muszą siedzieć blisko siebie i utrzymywać kontakt wzrokowy, aby móc wspólnie analizować materiały i swobodnie prowadzić dyskusję, wymieniając się poglądami i pomysłami. 4) Zadbaj o odpowiednie materiały. Postaraj się, aby członkowie grupy podpisali się na jednej kartce papieru – jest to jeden ze sposobów na podkreślenie „pozytywnej współzależności”. 5) Podaj dokładny opis zadania i celu oraz określ, jakich zachowań oczekujesz od grupy – (jak zawsze postaraj się, aby proces uczenia się był wyraźny). Cel, jaki ma osiągnąć grupa, komunikuje członkom zespołu, że razem muszą stawić czoło zadaniu i być zainteresowani zrozumieniem materiału przez innych uczniów tak samo, jak swoim.

Dodatkowe metody

- eksperyment chemiczny,
- burza mózgów,
- pokaz prezentacji multimedialnej,
- praca z tablicą multimedialną
- metody podające,
- metody poszukujące,
- metody problemowe,
- metody eksponujące,
- metody praktyczne

treści

Tekst	Rok realizacji
Substancje i ich właściwości. Uczeń:	
• opisuje właściwości substancji będących głównymi składnikami stosowanych na co dzień produktów np. soli kamiennej, cukru, mąki, wody, miedzi, żelaza; wykonuje doświadczenia, w których bada właściwości wybranych substancji;	
• przeprowadza obliczenia z wykorzystaniem pojęć: masa, gęstość i objętość;	
• obserwuje mieszanie się substancji; opisuje ziarnistą budowę materii; tłumaczy, na czym polega zjawisko dyfuzji, rozpuszczania, mieszania, zmiany stanu skupienia; planuje doświadczenia potwierdzające ziarnistość materii;	
• wyjaśnia różnice pomiędzy pierwiastkiem a związkem chemicznym;	
• klasyfikuje pierwiastki na metale i niemetale; odróżnia metale od niemetali na podstawie ich właściwości;	
• posługuje się symbolami (zna i stosuje do zapisywania wzorów) pierwiastków: H, O, N, Cl, S, C, P, Si, Na, K, Ca, Mg, Fe, Zn, Cu, Al, Pb, Sn, Ag, Hg;	
• opisuje cechy mieszanin jednorodnych i niejednorodnych;	
• opisuje proste metody rozdzielania mieszanin i wskazuje te różnice między właściwościami fizycznymi składników mieszaniny, które umożliwiają ich rozdzielenie; sporządza mieszaniny i rozdziela je na składniki (np. wody i piasku, wody i soli kamiennej, wody i soli kamiennej, siarki i opiłków żelaza, wody i oleju jadalnego, wody i atramentu).	
Wewnętrzna budowa materii. Uczeń:	
• odczytuje z układu okresowego podstawowe informacje o pierwiastkach (symbol, nazwę, liczbę atomową, masę atomową, rodzaj pierwiastka - metal lub niemetale);	
• opisuje i charakteryzuje skład atomu (jądro: protony i neutrony, elektrony); definiuje elektrony walencyjne;	
• ustala liczbę protonów, elektronów i neutronów w atomie danego pierwiastka, gdy dana jest liczba atomowa i masowa;	
• wyjaśnia związek pomiędzy podobieństwem właściwości pierwiastków zapisanych w tej samej grupie układu okresowego a budową atomów i liczbą elektronów walencyjnych;	
• definiuje pojęcie izotopu, wymienia dziedziny życia, w których izotopy znalazły zastosowanie; wyjaśnia różnice w budowie atomów izotopów wodoru;	
• definiuje pojęcie masy atomowej (średnia mas atomów danego pierwiastka, z uwzględnieniem jego składu izotopowego);	
• opisuje, czym różni się atom od cząsteczki; interpretuje zapisy H ₂ , 2H, 2H ₂ itp.;	
• opisuje rolę elektronów walencyjnych w łączeniu się atomów;	
• na przykładzie cząsteczek H ₂ , Cl ₂ , N ₂ , CO ₂ , H ₂ O, HCl, NH ₃ opisuje powstawanie wiązań atomowych (kwalencyjnych); zapisuje wzory sumaryczne i strukturalne tych cząsteczek;	
• definiuje pojęcie jonów i opisuje, jak powstają; zapisuje elektronowo mechanizm powstawania jonów, na przykładzie Na, Mg, Al, Cl, S; opisuje powstawanie wiązania jonowego;	
• porównuje właściwości związków kwalencyjnych i jonowych (stan skupienia, rozpuszczalność w wodzie, temperatury topnienia i wrzenia);	

• definiuje pojęcie wartościowości jako liczby wiązań, które tworzy atom, łącząc się z atomami innych pierwiastków; odczytuje z układu okresowego wartościowość maksymalną dla pierwiastków grup: 1., 2., 13., 14., 15., 16. i 17. (względem tlenu i wodoru);

• rysuje wzór strukturalny cząsteczki związku dwupierwiastkowego (o wiązaniach kowalencyjnych) o znanych wartościowościach pierwiastków;

• ustala dla prostych związków dwupierwiastkowych, na przykładzie tlenków: nazwę na podstawie wzoru sumarycznego; wzór sumaryczny na podstawie nazwy; wzór sumaryczny na podstawie wartościowości.

Reakcje chemiczne. Uczeń:

• opisuje różnice w przebiegu zjawiska fizycznego i reakcji chemicznej; podaje przykłady zjawisk fizycznych i reakcji chemicznych zachodzących w otoczeniu człowieka; planuje i wykonuje doświadczenia ilustrujące zjawisko fizyczne i reakcję chemiczną;

• opisuje, na czym polega reakcja syntezy, analizy i wymiany; podaje przykłady różnych typów reakcji i zapisuje odpowiednie równania; wskazuje substraty i produkty; doбира współczynniki w równaniach reakcji chemicznych; obserwuje doświadczenia ilustrujące typy reakcji i formuluje wnioski;

• definiuje pojęcia: reakcje egzoenergetyczne (jako reakcje, którym towarzyszy wydzielanie się energii do otoczenia, np. procesy spalania) i reakcje endoenergetyczne (do przebiegu których energia musi być dostarczona, np. procesy rozkładu - pieczenie ciasta);

• oblicza masy cząsteczkowe prostych związków chemicznych; dokonuje prostych obliczeń związanych z zastosowaniem prawa stałości składu i prawa zachowania masy.

Powietrze i inne gazy. Uczeń:

• wykonuje lub obserwuje doświadczenie potwierdzające, że powietrze jest mieszaniną; opisuje skład i właściwości powietrza;

• opisuje właściwości fizyczne i chemiczne azotu, tlenu, wodoru, tlenku węgla(IV); odczytuje z układu okresowego pierwiastków innych źródeł wiedzy informacje o azocie, tlenie i wodrze; planuje i wykonuje doświadczenia dotyczące badania właściwości wymienionych gazów;

• wyjaśnia, dlaczego gazy szlachetne są bardzo mało aktywne chemicznie; wymienia ich zastosowania;

• pisze równania reakcji otrzymywania: tlenu, wodoru i tlenku węgla(IV) (np. rozkład wody pod wpływem prądu elektrycznego, spalanie węgla);

• opisuje, na czym polega powstawanie dziury ozonowej; proponuje sposoby zapobiegania jej powiększaniu;

• opisuje obieg tlenu w przyrodzie;

• opisuje rdzewienie żelaza i proponuje sposoby zabezpieczania produktów zawierających w swoim składzie żelazo przed rdzewieniem;

• wymienia zastosowania tlenków wapnia, żelaza, glinu;

• planuje i wykonuje doświadczenie pozwalające wykryć CO₂ w powietrzu wydychanym z płuc;

• wymienia źródła, rodzaje i skutki zanieczyszczeń powietrza; planuje sposób postępowania pozwalający chronić powietrze przed zanieczyszczeniami.

Woda i roztwory wodne. Uczeń:

• bada zdolność do rozpuszczania się różnych substancji w wodzie;

• opisuje budowę cząsteczki wody; wyjaśnia, dlaczego woda dla jednych substancji jest rozpuszczalnikiem, a dla innych nie; podaje przykłady substancji, które rozpuszczają się w wodzie, tworząc roztwory właściwe; podaje przykłady substancji, które nie rozpuszczają się w wodzie, tworząc koloidy i zawiesiny;

• planuje i wykonuje doświadczenia wykazujące wpływ różnych czynników na szybkość rozpuszczania substancji stałych w wodzie;

• opisuje różnice pomiędzy roztworem rozcieńczonym, stężonym, nasyconym i nienasyconym;

• odczytuje rozpuszczalność substancji z wykresu jej rozpuszczalności; oblicza ilość substancji, którą można rozpuścić w określonej ilości wody w podanej temperaturze;

• prowadzi obliczenia z wykorzystaniem pojęć: stężenie procentowe, masa substancji, masa rozpuszczalnika, masa roztworu, gęstość; oblicza stężenie procentowe roztworu nasyconego w danej temperaturze (z wykorzystaniem wykresu rozpuszczalności);

• proponuje sposoby racjonalnego gospodarowania wodą.

Kwasy i zasady. Uczeń:

• definiuje pojęcia: wodorotlenku, kwasu; rozróżnia pojęcia wodorotlenek i zasada; zapisuje wzory sumaryczne najprostszych wodorotlenków: NaOH, KOH, Ca(OH)₂, Al(OH)₃ i kwasów: HCl, H₂SO₄, H₂SO₃, HNO₃, H₂CO₃, H₃PO₄, H₂S;

• opisuje budowę wodorotlenków i kwasów;

• planuje i/lub wykonuje doświadczenia, w wyniku których można otrzymać wodorotlenek, kwas beztlenowy i tlenowy (np. NaOH, Ca(OH)₂, Al(OH)₃, HCl, H₂SO₃); zapisuje odpowiednie równania reakcji;

• opisuje właściwości i wynikające z nich zastosowania niektórych wodorotlenków i kwasów;

• wyjaśnia, na czym polega dysocjacja elektrolityczna zasad i kwasów; zapisuje równania dysocjacji elektrolitycznej zasad i kwasów; definiuje kwasy i zasady (zgodnie z teorią Arrheniusa);

- wskazuje na zastosowania wskaźników (fenoloftaleiny, wskaźnika uniwersalnego); rozróżnia doświadczalnie kwasy i zasady za pomocą wskaźników; II
 - wymienia rodzaje odczynu roztworu i przyczyny odczynu kwasowego, zasadowego i obojętnego; II
 - interpretuje wartość pH w ujęciu jakościowym (odczyn kwasowy, zasadowy, obojętny); wykonuje doświadczenie, które pozwoli zbadać pH produktów występujących w życiu codziennym człowieka (żywność, środki czystości itp.); II
 - analizuje proces powstawania kwaśnych opadów i skutki ich działania; proponuje sposoby ograniczające ich powstawanie. II
- Sole. Uczeń: II
- wykonuje doświadczenie i wyjaśnia przebieg reakcji zobojętniania (np. $\text{HCl} + \text{NaOH}$); II
 - pisze wzory sumaryczne soli: chlorków, siarczanów(VI), azotanów(V), węglanów, fosforanów(V), siarczków; tworzy nazwy soli na podstawie wzorów i odwrotnie; II
 - pisze równania reakcji dysocjacji elektrolitycznej wybranych soli; II
 - pisze równania reakcji otrzymywania soli (reakcje: kwas + wodorotlenek metalu, kwas + tlenek metalu, kwas + metal, wodorotlenek metalu + tlenek niemetalu); II
 - wyjaśnia pojęcie reakcji strąceniowej; projektuje i wykonuje doświadczenie pozwalające otrzymywać sole w reakcjach strąceniowych, pisze odpowiednie równania reakcji w sposób cząsteczkowy i jonowy; na podstawie tabeli rozpuszczalności soli i wodorotlenków wnioskuje o wyniku reakcji strąceniowej; II
 - wymienia zastosowania najważniejszych soli: węglanów, azotanów(V), siarczanów(VI), fosforanów(V) i chlorków. II
- Węgiel i jego związki z wodorem. Uczeń: III
- wymienia naturalne źródła węglowodorów; III
 - definiuje pojęcia: węglowodory nasycone i nienasycone; III
 - tworzy wzór ogólny szeregu homologicznego alkanów (na podstawie wzorów trzech kolejnych alkanów) i układa wzór sumaryczny alkanu o podanej liczbie atomów węgla; rysuje wzory strukturalne i półstrukturalne alkanów; III
 - obserwuje i opisuje właściwości fizyczne i chemiczne (reakcje spalania) alkanów na przykładzie metanu i etanu; III
 - wyjaśnia zależność pomiędzy długością łańcucha węglowego a stanem skupienia alkanu; III
 - podaje wzory ogólne szeregów homologicznych alkenów i alkinów; podaje zasady tworzenia nazw alkenów i alkinów w oparciu o nazwy alkanów; III
 - opisuje właściwości (spalanie, przyłączanie bromu i wodoru) oraz zastosowania etenu i etynu; III
 - projektuje doświadczenie pozwalające odróżnić węglowodory nasycone od nienasyconych; III
 - zapisuje równanie reakcji polimeryzacji etenu; opisuje właściwości i zastosowania polietylenu. III
- Pochodne węglowodorów. Substancje chemiczne o znaczeniu biologicznym. Uczeń: III
- tworzy nazwy prostych alkoholi i pisze ich wzory sumaryczne i strukturalne; III
 - bada właściwości etanolu; opisuje właściwości i zastosowania metanolu i etanolu; zapisuje równania reakcji spalania metanolu i etanolu; opisuje negatywne skutki działania alkoholu etylowego na organizm ludzki; III
 - zapisuje wzór sumaryczny i strukturalny glicerolu; bada i opisuje właściwości glicerolu; wymienia jego zastosowania; III
 - podaje przykłady kwasów organicznych występujących w przyrodzie i wymienia ich zastosowania; pisze wzory prostych kwasów karboksylowych i podaje ich nazwy zwyczajowe i systematyczne; III
 - bada i opisuje właściwości kwasu octowego (reakcja dysocjacji elektrolitycznej, reakcja z zasadami, metalami i tlenkami metali); III
 - wyjaśnia, na czym polega reakcja estryfikacji; zapisuje równania reakcji pomiędzy prostymi kwasami karboksylowymi i alkoholami jednowodorotlenowymi; tworzy nazwy estrów pochodzących od podanych nazw kwasów i alkoholi; planuje i wykonuje doświadczenie pozwalające otrzymać ester o podanej nazwie; III
 - opisuje właściwości estrów w aspekcie ich zastosowań; III
 - podaje nazwy wyższych kwasów karboksylowych nasyconych (palmitynowy, stearynowy) i nienasyconych (oleinowy) i zapisuje ich wzory; III
 - opisuje właściwości długołańcuchowych kwasów karboksylowych; projektuje doświadczenie, które pozwoli odróżnić kwas oleinowy od palmitynowego lub stearynowego; III
 - klasyfikuje tłuszcze pod względem pochodzenia, stanu skupienia i charakteru chemicznego; opisuje właściwości fizyczne tłuszczów; projektuje doświadczenie pozwalające odróżnić tłuszcz nienasycony od nasyconego; III
 - opisuje budowę i właściwości fizyczne i chemiczne pochodnych węglowodorów zawierających azot na przykładzie amin (metyloaminy) i aminokwasów (glicyny); III
 - wymienia pierwiastki, których atomy wchodzi w skład cząsteczek białek; definiuje białka jako związki powstające z aminokwasów; III
 - bada zachowanie się białka pod wpływem ogrzewania, stężonego etanolu, kwasów i zasad, soli metali ciężkich (np. CuSO_4) i soli kuchennej; opisuje różnice w przebiegu denaturacji i koagulacji białek; wylicza czynniki, które wywołują te procesy; wykrywa obecność białka w różnych produktach spożywczych; III
 - wymienia pierwiastki, których atomy wchodzi w skład cząsteczek cukrów; dokonuje podziału cukrów na proste i złożone; III

- podaje wzór sumaryczny glukozy i fruktozy; bada i opisuje właściwości fizyczne glukozy; wskazuje na jej zastosowania; III
- podaje wzór sumaryczny sacharozy; bada i opisuje właściwości fizyczne sacharozy; wskazuje na jej zastosowania; zapisuje równanie reakcji sacharozy z wodą (za pomocą wzorów sumarycznych); III
- opisuje występowanie skrobi i celulozy w przyrodzie; podaje wzory sumaryczne tych związków; wymienia różnice w ich właściwościach; opisuje znaczenie i zastosowania tych cukrów; wykrywa obecność skrobi w różnych produktach spożywczych. III

Dodatkowe treści

Wpisano do szkolnego zestawu
Programów Nauczania
pod numerem LO Ch/IG - 13/14

DYREKTOR
Zespołu Szkół z Oddziałami
Integracyjnymi w Kruszynie

mgr Andrzej Nowacki

fizyka

Cele

- Wykorzystanie wielkości fizycznych do opisu poznanych zjawisk lub rozwiązania prostych zadań obliczeniowych.
- Przeprowadzanie doświadczeń i wyciąganie wniosków z otrzymanych wyników.
- Wskazywanie w otaczającej rzeczywistości przykładów zjawisk opisywanych za pomocą poznanych praw i zależności fizycznych.
- Posługiwanie się informacjami pochodzącymi z analizy przeczytanych tekstów (w tym popularno-naukowych).

Dodatkowe cele

Wykorzystam materiałów dydaktycznych umieszczonych na platformie edukacyjnej META-TUTOR (z wykorzystaniem TIK). Zachęcam uczniów do rozwijania swoich zainteresowań z przedmiotów matematyczno-przyrodniczych.

Metody

- **Wyniki Uczenia się. Pokaż im, czego oczekujesz!**: Kiedy otrzymujesz od któregoś z uczniów pracę, która jest właśnie taka, na jakiej ci zależy, zeskanuj ją do komputera i wyświetl na tablicy multimedialnej. Zaznacz dokładnie miejsca dowodzące, że praca jest naprawdę dobra. Wiele uczniów często nie wie, jak powinna wyglądać praca na dobrym poziomie. Muszą zobaczyć cel. Dlatego tak ważne jest bycie konkretnym i dokładnym, gdy mówimy o naszych oczekiwaniach względem prac domowych. To sprawdza się naprawdę dobrze. - Czego nauczymy się na dzisiejszej lekcji? np. Nauczycielek na początku semestru oznajmiła, że z jej przedmiotu wszyscy uczniowie już mają piątki. Nauczmy się, jak odróżniać cieczę od ciał stałych. - W jaki sposób mogę udowodnić, że wiem, albo potrafię to wykonać? Umiem wyjaśnić, dlaczego paliwo kopalne powstaje ze związków organicznych W Anglii dla pokazania, jakie kryterium nauczyciel zastosuje, oceniając kolejne prace domowe, wykorzystujemy akronim USZ oraz TCST: USZ oznacza Uczę Się, Żeby TCST oznacza To, Czego Szukam, To Jeśli stosuje się je dostatecznie często, uczniowie zaczynają się przyzwyczajać do kojarzenia uczenia się z celami, dla których się uczą, i wówczas mogą rozpocząć ocenianie własnej nauki. W ten sposób nie tylko kształtujemy samodzielnych uczniów, jakich chcemy widzieć na naszych lekcjach, ale również uczniów, którzy czują się bezpieczniej, ponieważ wiedzą, czego się od nich oczekuje. To wszystko jest częścią naszego całocelowego celu, czyli sprawienia, by proces uczenia stał się dostrzegalny i kontrolowany.
- **Ocenianie własnej pracy**: Ocena nauki wiąże się zazwyczaj ze stawianiem stopnia. Stawiamy stopień zgodnie z przyjętymi standardami, patrząc na to, co zostało zrobione. Ocena wystawiona za uczenie się jest czymś zupełnie innym - sięga w przyszłość. Wyrazasz opinie bezpośrednio na temat pisemnej pracy ucznia - wyjaśniając, w jaki sposób oraz w którym miejscu pracę można udoskonalić. W pewnej klasie, w której prowadziłem zajęcia, jedna z nauczycielek na początku semestru oznajmiła, że z jej przedmiotu wszyscy uczniowie już mają piątki. Ocena ulegnie zmianie, jeśli oddadzą prace ocenione na mniej niż pięć. W przypadku większości uczniów sytuacja nabrała akcentów dramatycznych. Zdarzało się, że prosili o danie im więcej czasu na skończenie pracy. „Wiem, że mogę napisać jeszcze lepiej!“. Regularnie nakłaniamy uczniów, aby oceniali własne prace, już nawet w szkole podstawowej. Ponieważ dzielmy się kryteriami określającymi pracę dobrze wykonaną, zachęcamy uczniów do współpracy w ramach „partnerstwa w uczeniu się“. Nie tylko będą mogli oceniać nawzajem swoje prace, ale również komentować pozytywnie elementy, które ich zdaniem można udoskonalić. To jest właśnie przykład czynnego zaangażowania! Kiedy nauczyciel poświęca czas i wysiłek na napisanie komentarza czy też porady na temat pracy domowej ze wskazówkami, jak można ją udoskonalić, ważne jest, aby uczniowie rzeczywiście wprowadzali udoskonalenia. Można na przykład wstrzymać wystawienie oceny z kolejnej pracy, dopóki uczeń nie wprowadzi zmian w ocenionym już zadaniu. Opinia Ważne, by wykorzystać czas na wychwytywanie problemów, zanim uczniowie nabiorą złych nawyków w uczeniu się. Stąd istotne jest regularne opiniowanie ich pracy - zarówno tego, co robią dobrze, jak i tego, co mogliby jeszcze poprawić. Opiniowanie powinno być całkowicie skoncentrowane na pracy, nie na osobie ucznia. Tak więc: „Zdaje się, że w tym miejscu pojawia się problem“ jest lepsze niż „Widać, że się z tym zmagales“. Taki komentarz może składać się z trzech etapów i może wyglądać mniej więcej tak: - Komentarz pozytywny: „Podobało mi się/Doceniał przykłady oraz zakończenie...“ - Konkretna porada, jak coś poprawić: „Gdybyś rozwinął myśl o tym, dlaczego tarcie spowalnia otwieranie spadochronu...“ - Odniesienie do celów/zakończenia, jakie stawialiście sobie przed napisaniem pracy: „Uzgodniliśmy, że chcemy nauczyć się, jak dwie siły działają na siebie nawzajem!“ Jeśli - co jest prawdą - ośrodek emocjonalny mózgu stanowić już zadaniu. Opinia Ważne, by wykorzystać czas na wychwytywanie problemów, zanim uczniowie nabiorą złych nawyków w uczeniu się. Stąd istotne jest regularne opiniowanie ich pracy - zarówno tego, co robią dobrze, jak i tego, co mogliby jeszcze poprawić. Opiniowanie powinno być całkowicie skoncentrowane na pracy, nie na osobie ucznia. Tak więc: „Zdaje się, że w tym miejscu pojawia się problem“ jest lepsze niż „Widać, że się z tym zmagales“. Taki komentarz może składać się z trzech etapów i może wyglądać mniej więcej tak: - Komentarz pozytywny: „Podobało mi się/Doceniał przykłady oraz zakończenie...“ - Konkretna porada, jak coś poprawić: „Gdybyś rozwinął myśl o tym, dlaczego tarcie spowalnia otwieranie spadochronu...“ - Odniesienie do celów/zakończenia, jakie stawialiście sobie przed napisaniem pracy: „Uzgodniliśmy, że chcemy nauczyć się, jak dwie siły działają na siebie nawzajem!“ Jeśli - co jest prawdą - ośrodek emocjonalny mózgu stanowić już zadaniu. Opinia Ważne, by wykorzystać czas na wychwytywanie problemów, zanim uczniowie nabiorą złych nawyków w uczeniu się. Stąd istotne jest regularne opiniowanie ich pracy - zarówno tego, co robią dobrze, jak i tego, co mogliby jeszcze poprawić. Opiniowanie powinno być całkowicie skoncentrowane na pracy, nie na osobie ucznia. Tak więc: „Zdaje się, że w tym miejscu pojawia się problem“ jest lepsze niż „Widać, że się z tym zmagales“. Taki komentarz może składać się z trzech etapów i może wyglądać mniej więcej tak: - Komentarz pozytywny: „Podobało mi się/Doceniał przykłady oraz zakończenie...“ - Konkretna porada, jak coś poprawić: „Gdybyś rozwinął myśl o tym, dlaczego tarcie spowalnia otwieranie spadochronu...“ - Odniesienie do celów/zakończenia, jakie stawialiście sobie przed napisaniem pracy: „Uzgodniliśmy, że chcemy nauczyć się, jak dwie siły działają na siebie nawzajem!“ Jeśli - co jest prawdą - ośrodek emocjonalny mózgu stanowić już zadaniu.
- **Określanie celów**: Jedną z kilku cech, które wyróżniają szkoły odnotowujące znaczną poprawę osiągniętych wyników na tle innych, jest upewnianie się, że uczniowie określają indywidualne i jednocześnie ambitne cele. Następnie zaś pilnowanie, by kontrolowali postęp na drodze do ich osiągnięcia. Istnieje o wiele większe prawdopodobieństwo osiągnięcia celów, jeśli spisujemy je na kartce papieru bądź powiemy o nich komus innemu - czy chodzi o zredukowanie wagi, kiedy jesteś dorosły, czy dostanie dobrego stopnia bądź przepustki, kiedy jesteś uczniem. Poproś więc uczniów, aby zapisali swoje edukacyjne cele na pocztówkach, podpisali je i wręczyli ci, kiedy będą już gotowe. Możesz je później wykorzystać, uznawszy, że mogliby włożyć więcej pracy i starań w poszczególne zadania.
- **Strategie uczenia się poprzez ruch**: Uczniom, którzy są kinestetykami, zazwyczaj najmniej odpowiadają przeciętne zajęcia lekcyjne. Dotrzesz do nich skuteczniej, jeśli wprowadzisz na swoich lekcjach następujące strategie: Rodzaj mini plansz Poproś uczniów o zapisanie głównych zagadnień lekcji na kartkach pocztowych - albo zwykłych kartkach wielkości pocztówek. Pod koniec lekcji poproś ich, aby uporządkowali karty w kolejności, która będzie miała sens i znaczenie. Dzięki temu fizycznie i poprzez ruch uporządkują swoje myśli! Następnie zasugeruj, aby posegregowali swoje karty zgodnie z porządkiem tematycznym do osobnych woreczków lub pudełek. Chcesz się nauczyć? - Chodź! Kiedy uczyłem języka obcego, często prosiłem uczniów, aby układali na podłodze wyraz po wyrazie całe zdanie i stąpali po nim, powtarzając wyrazy na głos. Na przykład, w języku niemieckim może to być dość złożone zdanie, w którym kolejność słów różni się od tej w języku polskim i które zawiera kilka kwestii gramatycznych niezbędnych do wyjaśnienia. Możesz użyć tej samej techniki dla tworzenia, nazwijmy to tak, „pamięci mięśniowej“ w procesach matematycznych (np. rozwiązywanie równania), przyswajaniu wzorów chemicznych czy sekwencji wydarzeń historycznych. W tym przypadku również uczniowie widzą to, czego mieli się nauczyć, słyszą to i wykonują czynności ruchowe - a to oznacza właśnie efektywne uczenie się! Inną możliwością może być poproszenie uczniów o napisanie po jednym wyrazie zdania na kartce, następnie wychodzenie do przodu i układanie tych kartek na podłodze w odpowiedniej kolejności. Mogą układać we właściwym porządku rozwiązania zadań z matematyki, następstwo chronologiczne wydarzeń historycznych bądź kolejność słów w zdaniu przy przyswajaniu struktury zdań w języku obcym. Klasa może ową kolejność powtórzyć na głos. Latwe do zapamiętania. Odgrywanie ról Wyszukiwanie sposobów na wprowadzanie elementu ruchu na lekcji nie zawsze jest łatwym zadaniem. Jeśli jednak okaże się to możliwe - pomaga doskonale zapamiętać przyswajany materiał. Wyobraź sobie, że chcesz wyjaśnić, dlaczego metale pod wpływem temperatury rozszerzają się. Zaprosz na środek klasy grupę uczniów i poproś, żeby stanęli bardzo blisko siebie, abys mógł przedstawić model atomów skupionych blisko siebie w zimnym metalu. Następnie poproś, żeby podskakawali i objęli się o siebie dla pokazania zwiększonej aktywności atomów w reakcji z temperaturą. Takie przedstawienie i zobrazowanie tematu zostaje na długo w pamięci. Wszystkie dzieci będą

pamiętały, jak podgrzane atomy zderzają się ze sobą i potrzebują do tego więcej miejsca. Mówienie o byciu niepełnosprawnym to jedno. Posadzenie jednak ucznia na wózku inwalidzkim i pozwolenie mu na próbę funkcjonowania przez chwilę w jego otoczeniu i środowisku w okularach umazanych wazeliną dla zobrazowania słabego wzroku – to coś zupełnie innego. Jeśli więc to możliwe, nie szukajcie sposobu odgrywania scenek tylko na lekcjach języków obcych (choć podtrzymuję, że to bardzo skuteczna metoda!), ale również na lekcjach języka polskiego, historii czy przedmiotów, z pozoru trudnych do wprowadzenia elementu ruchowego. Oczywiście, odgrywanie scenek potrafi być stresujące dla uczniów, jeśli proszeni są o wyjście do przodu i prezentowanie się przed klasą. Możesz jednak zredukować ten stres przez zwrócenie się do reszty klasy o udzielanie wskazówek na temat tego, jak powinny być odegrane te role. Następnie klasa dokonuje oceny własnego udziału w pokierowaniu osób biorących udział w scenie – koncentrując się mniej na ocenie jakości przedstawienia. Łamięłówka Bierzemy dowolny temat i dzielimy go na pół. Następnie prosimy uczniów, aby pracowali w parach. Uczeń A uczy ucznia B swojej połowy tematu, a uczeń B uczy ucznia A swojej. Już za chwilę poznają prawdę, jaką niesie ze sobą zdanie: „Najlepszym sposobem na nauczenie się JEST uczenie kogoś”. Możesz zabarwić ćwiczenie dodatkową motywacją i współzależnością, informując, że 40 procent uzyskanej oceny stanowić będzie wynik z własnego testu, 40 procent z oceny testu partnera oraz 20 procent do punkty za jakość takiego zorganizowania nauki, aby sprostac stylowi uczenia się twojego partnera. Co dwie głowy to nie jedna Postaw klasie pytanie. Poproś, aby każdy uczeń udzielił na nie indywidualnej odpowiedzi. Następnie niech podzieli się swoją odpowiedzią z partnerem. Teraz mają czas na sformułowanie nowej, lepszej odpowiedzi, nanosząc poprawki na swoje uprzednie przemyślenie. Na koniec pary dzielą się odpowiedziami z klasą i tym, czego nauczyło ich to doświadczenie. Uczenie się we współpracy Ludzie to istoty towarzyskie. Lubimy pracować razem. Mimo to podstawą większości zadań w szkole jest praca indywidualna (wykonana przez siebie i dla siebie). Jeśli jednak chcemy wnieść przyjemność do pracy w szkole i podnieść motywację – tym samym lepiej przygotowując uczniów do startu w życie zawodowe – musimy nauczyć ich współpracy. Wiele wysiłku włożono w to, co nazywamy uczeniem się we współpracy. Zaangażowali się w nie David i Roger Johnsonowie z Uniwersytetu Minnesota oraz dr Spencer Kagan, specjalizujący się w tym zagadnieniu. Uczenie się we współpracy nie polega na tym, że uczniowie zwyczajnie pracują razem. Bez wskazówek, w jaki sposób realizować współpracę, takie ćwiczenia mogą po prostu doprowadzić do chaosu! A istnieją jasne zasady, sprawiające, że współpraca przynosi efekty. Podstawą tych zasad jest „pozytywna współzależność” – uczniowie pracują razem dla osiągnięcia wspólnych celów wynikających z nauki. Ćwiczenia skonstruowane są w taki sposób, aby wynik nie mógł być kompletny aż do czasu, gdy uczniowie zaczną ze sobą współpracować. Każdy uczeń może osiągnąć swoje cele wtedy, i tylko wtedy, gdy druga osoba w grupie osiągnie własne. „Jeśli przegrywa jeden, przegrywamy wszyscy”. Organizowanie zajęć pod kątem pracy samodzielnej, konkurencyjnej i niezależnej to obecnie nadal główny model interakcji wśród uczniów. Tymczasem większość badań pokazuje, że uczniowie uczą się efektywniej, kiedy pracują wspólnie. Metaanalizy przeprowadzonych badań wykazują, że: 1) Uczniowie podczas wzajemnego współdziałania osiągają więcej niż podczas interakcji konkurencyjnej czy indywidualnej. Wyniki potwierdzają się w większości przedmiotów i we wszystkich badanych grupach wiekowych, począwszy od szkół podstawowych, a na uczeniach wyższych skończywszy. 2) Uczniowie mają bardziej pozytywne nastawienie do szkoły, przedmiotów i nauczycieli, kiedy ich praca nastawiona jest na współpracę. Daje poczucie satysfakcji emocjonalnej. (Pomyślałeś o „furtce układu limbicznego”?) 3) Uczniowie osiągają bardziej pozytywne nastawienie do siebie nawzajem, kiedy uczą się wspólnie, a nie kiedy pracują samodzielnie, konkurencyjnie i indywidualistycznie – niezależnie od poziomu uzdolnienia czy pochodzenia społecznego. 4) Uczniowie, którzy doświadczyli wspólnej pracy są bardziej otwarci na punkt widzenia innych osób, chętniej biorą udział w debatach, są również pełni pozytywnych oczekiwań wobec współpracy z innymi, bardziej niż uczniowie nastawieni na konkurencję i pracę samodzielną.

- **Sposoby osiągania celów:** 1. Myśl pozytywnie. Uczniowie powinni mieć pozytywne nastawienie do tego, czego się uczą, a klasa winna być środowiskiem o niskim poziomie stresu/wysokim poziomie energii. Młodzi ludzie muszą wiedzieć, jak określać własne cele i być w stanie samemu ocenić postęp własnej pracy – bez czekania na czyjąś ocenę. Nauczyciel winien mieć możliwość korzystania z najnowszych badań dotyczących mózgu człowieka, aby być w stanie skutecznie skupiać uwagę podopiecznych i prowadzić zajęcia czyniące naukę niezapomnianym przeżyciem. 2. Informacje – zdobądź je. W czasie nauki uczniowie muszą w sposób aktywny angażować wszystkie swoje kanały odbierania świata – wzrok, słuch i ruch. Ludzie są jednak przede wszystkim wzrokowcami – niezależnie więc od stylu uczenia się, nauczyciele i uczniowie powinni korzystać z narzędzi i technik, które pomogą im uczynić przyswajany temat wizualnie niezapomnianym przeżyciem. 3. Szukaj znaczenia. Uczniowie muszą przemyśleć to, czego się nauczyli, i odnaleźć w tym sens i znaczenie dla siebie samych. Muszą wiedzieć, w jaki sposób przekształcić czyjeś myśli czy idee, i jak opisać je własnymi słowami – w ten sposób naprawdę zrozumieją temat i nie będą „recytować” tylko tego, czego wyuczyli się na pamięć. 4. Trenuj pamięć. W przypadku wielu przedmiotów konieczne jest zapamiętywanie licznych szczegółów – możemy tutaj skorzystać z różnych przydatnych technik, które ułatwią pracę ucznia i sprawią, że wyniki testów i sprawdzianów będą satysfakcjonujące. 5. Rzecz w tym, by udowodnić, że wiesz. Samodzielny uczeń nie czeka, aż ktoś go przetestuje – wie, jak samemu ocenić własny postęp i sprawdzić swoją wiedzę. Istnieją pewne techniki mogące sprawić 6. , że taka samoocena wejdzie w nawyk. Do nauczyciela natomiast należy opracowanie i koncentrowanie się na ocenie formatywnej bardziej niż ocenie podsumowującej – uczniom bowiem potrzebna jest nieustanna i konkretna opinia na temat tego, w jaki sposób mogą poprawić swoje wyniki. 7. Zastanów się, jak się uczysz. Uczniowie odnoszący sukcesy potrafią myśleć nie tylko o tym, czego się nauczyli, ale również o tym, w jaki sposób się tego nauczyli. Nieustannie zadają sobie pytanie : „Które z technik są dla mnie najskuteczniejsze i jak mogę być jeszcze lepszy w tym, co robię?”. W ten sposób stają się coraz lepsi w uczeniu się czegokolwiek. A takie umiejętności mogą przyczynić się do poprawy jakości życia w przyszłości. Model sześciu etapów skutecznego uczenia tworzy akronim MISTRZ. Postępując zgodnie z wytycznymi tego programu, twoi uczniowie mogą być MISTRZAMI z każdego przedmiotu!

Dodatkowe metody

- pogadanka wprowadzająca,
- dyskusja,
- obserwacja,
- pokazy, filmy,
- ćwiczenia indywidualne/w grupach,
- doświadczenia,
- praca z komputerem, tablicą interaktywną,
- metody aktywizujące.

Treści

Tekst

Ruch prostoliniowy i siły. Uczeń:

*Wpisano do Blokującego Zestawu
Problemy Nauczania
pod numerem 207116-13/14*

DYREKTOR,
Zespołu Szkół z Oddziałami
Integracyjnymi w Kruszyźnie

Rok realizacji

mgr Andrzej N...

matematyka

Cele

- 1 **Wykorzystanie i tworzenie informacji.**: Uczeń interpretuje i tworzy teksty o charakterze matematycznym, używa języka matematycznego do opisu rozumowania i uzyskanych wyników.
- 1 **Wykorzystywanie i interpretowanie reprezentacji.**: Uczeń używa prostych, dobrze znanych obiektów matematycznych i interpretuje pojęcia matematyczne i operuje obiektami matematycznymi.
- 1 **Modelowanie matematyczne.**: Uczeń dobiera model matematyczny do prostej sytuacji, buduje model matematyczny danej sytuacji.
- 1 **Użycie i tworzenie strategii.**: Uczeń stosuje strategię jasno wynikającą z treści zadania, tworzy strategię rozwiązania problemu.
- 1 **Rozumowanie i argumentacja.**: Uczeń prowadzi proste rozumowania, podaje argumenty uzasadniające poprawność rozumowania.

Dodatkowe cele

Rozwijanie myślenia.

Rozwijanie pamięci oraz umiejętności myślenia abstrakcyjnego i logicznego rozumowania.

Rozwijanie zdolności myślenia krytycznego i twórczego, umiejętności wnioskowania oraz stawiania i weryfikowania hipotez.

Kształtowanie wyobraźni przestrzennej.

Rozwijanie zdolności i zainteresowań matematycznych.

Nauczanie dostrzegania prawidłowości matematycznych w otaczającym świecie.

Rozwijanie umiejętności czytania ze zrozumieniem tekstu matematycznego oraz korzystania z definicji i twierdzeń.

Przygotowanie do czytania ze zrozumieniem tekstów dotyczących różnych dziedzin wiedzy oraz analizowanie ich z wykorzystaniem pojęć i technik matematycznych.

Rozwijanie umiejętności interpretowania danych.

Przygotowanie do korzystania z nowych technologii informacji - wykorzystywanie platformy edukacyjnej META-TUTOR w procesie nauczania matematyki na poziomie klasy pierwszej

Kształtowanie umiejętności stosowania schematów, symboli literowych, rysunków i wykresów w sytuacjach związanych z życiem codziennym

Stosowanie umiejętności matematycznych do rozwiązywania zadań z zakresu fizyki, chemii oraz geografii

Rozwijanie osobowości

Kształtowanie pozytywnego nastawienia do podejmowania wysiłku intelektualnego oraz postawy dociekliwości. Wyrabianie nawyku samodzielnego poszukiwania informacji.

Nauczanie dobrej organizacji pracy, wyrabianie systematyczności, pracowitości i wytrwałości.

Rozwijanie umiejętności współdziałania w grupie.

Rozwijanie umiejętności prowadzenia dyskusji, precyzyjnego formułowania problemów i argumentowania.

Nauczanie przedstawiania rozwiązań problemów i zadań w sposób czytelny i precyzyjny.

Wyrabianie nawyków sprawdzania otrzymanych odpowiedzi i korygowania popełnianych błędów.

Przygotowanie uczniów do pokonywania stresu w sytuacjach egzaminacyjnych.

Metody

- 1 **Wyniki Ucznia się. Pokaż im, czego oczekujesz!**: Kiedy otrzymujesz od któregoś z uczniów pracę, która jest właśnie taka, na jakiej ci zależy, zeskanuj ją do komputera i wyświetl na tablicy multimedialnej. Zaznacz dokładnie miejsca dowodzące, że praca jest naprawdę dobra. Wielu uczniów często nie wie, jak powinna wyglądać praca na dobrym poziomie. Muszą zobaczyć cel. Dlatego tak ważne jest być konkretnym i dokładnym, gdy mówimy o naszych oczekiwaniach względem prac domowych. To sprawdza się naprawdę dobrze. - Czego nauczymy się na dzisiejszej lekcji? np. Nauczymy się dodawać. np. Nauczymy się, jak planować i pisać opowiadanie detektywistyczne. np. Nauczymy się, jak odróżniać ciecze od ciał stałych. - W jaki sposób mogę udowodnić, że wiem, albo potrafię to wykonać? Umiem wyjaśnić, dlaczego paliwo kopalne powstaje ze związków organicznych W Anglii dla pokazania, jakie kryterium nauczyciel zastosuje, oceniając kolejne prace domowe, wykorzystujemy akronim USZ oraz TCST: USZ oznacza Uczę Się, Żeby ... TCST oznacza To, Czego Szukam, To Jeśli stosuje się je dostatecznie często, uczniowie zaczynają się przyzwyczajać do kojarzenia uczenia się z celami, dla których się uczą, i wówczas mogą rozpocząć ocenianie własnej nauki. W ten sposób nie tylko kształtujemy samodzielną uczeni, jakich chcemy widzieć na naszych lekcjach, ale również uczniów, którzy czują się bezpieczniej, ponieważ wiedzą, czego się od nich oczekuje. To wszystko jest częścią naszego całościowego celu, czyli sprawienia, by proces uczenia stał się dostrzegalny i kontrolowany.
- 1 **Ocenianie własnej pracy**: Ocena nauki wiąże się zazwyczaj ze stawianiem stopnia. Stawiamy stopień zgodnie z przyjętymi standardami, patrząc na to, co zostało zrobione. Ocena wystawiona za uczenie się jest czymś zupełnie innym - sięga w przyszłość. Wyrażasz opinię bezpośrednio na temat pisemnej pracy ucznia - wyjaśniając, w jaki sposób oraz w którym miejscu pracę można udoskonalić. W pewnej klasie w której prowadziłem zajęcia, jedna z nauczycielek na początku semestru oznajmiła, że z jej przedmiotu wszyscy uczniowie już mają piątki. Ocena ulegnie zmianie, jeśli oddadzą prace ocenione na mniej niż pięć. W przypadku większości uczniów sytuacja nabrała akcentów dramatycznych. Zdarzało się, że prosili o danie im więcej czasu na skończenie pracy. „Wiem, że mogę napisać jeszcze lepiej!”. Regularnie nakłaniamy uczniów, aby oceniali własne prace, już nawet w szkole podstawowej. Ponieważ dzielimy się kryteriami określającymi pracę dobrze wykonaną, zachęcamy uczniów do współpracy w ramach „partnerstwa w uczeniu się”. Nie tylko będą mogli oceniać nawzajem swoje prace, ale również komentować pozytywne elementy, które ich zdaniem można udoskonalić. To jest właśnie przykład czynnego zaangażowania! Kiedy nauczyciel poświęca czas i wysiłek na napisanie komentarza czy też porady na temat pracy domowej ze wskazówkami, jak można ją udoskonalić, ważne jest, aby uczniowie rzeczywiście wprowadzali udoskonalenia. Można na przykład wstrzymać wystawienie oceny z kolejnej pracy, dopóki uczeń nie wprowadzi zmian w ocenionym już zadaniu. Opinia Ważne, by wykorzystać czas na wychwytywanie problemów - z nami uczniowie nabiorą złych nawyków w uczeniu się. Stąd istotne jest regularne opiniowanie ich pracy - zarówno tego, co robią dobrze, jak i tego, co mogliby jeszcze poprawić. Opiniowanie powinno być całkowicie skoncentrowane na pracy, nie na osobie ucznia. Tak więc: „Zdaje się, że w tym miejscu pojawia się problem” jest lepsze niż „Widać, że się z tym zmagales”. Taki komentarz może składać się z trzech etapów i może wyglądać mniej więcej tak: - Komentarz pozytywny: „Podobało mi się/Doceniam przykłady oraz zakończenie...” - Konkretna porada, jak coś poprawić: „Gdybyś rozwinął myśl o tym, dlaczego tarcie spowalnia otwieranie spadochronu...” - Odnieś się do celów/zakończenia, jakie stawialiście sobie przed napisaniem pracy: „Uzgodniliśmy, że chcemy nauczyć się, jak dwie siły działają na siebie nawzajem!” Jeśli - co jest prawdą - ośrodek emocjonalny mózgu stanowi furtkę do uczenia się i pamięci, wówczas najgorszą rzeczą, jakiej mogliby dopuścić się nauczyciele, byłoby upokorzenie ucznia, zawstydzenie go przed rówieśnikami czy zlekceważenie go. Z drugiej strony, to właśnie czas poświęcony na budowanie pewności siebie ucznia przynosi owoc w postaci motywacji.
- 1 **Początek, który przykuwa uwagę**: Zawodowi prezenterzy słyszą nieustannie: „Macie tylko jedną szansę na wywarcie pierwszego

wrażenia!". Zajęcia, które zawsze zaczynają się w taki sam sposób, nie inspirują. Kiedy nie możesz realnie stworzyć spektakularnego rozpoczęcia lekcji, warto pomyśleć, jak skupić uwagę uczniów i określić, co oznaczałaby interesująca lekcja. Pamiętaj, mózg uwielbia nowości. Czy możesz na przykład: - Znaleźć niezwykle zdjęcie w wyszukiwarce Google? Tej fotografii użyliśmy na zajęciach, ucząc o atomach. Powiedziałem uczniom, że jeżeli jądro atomu miało by wielkość piłeczki do tenisa stołowego, którą położylibyśmy na środku stadionu piłkarskiego, elektrony buszowałyby na zewnątrz stadionu. Atom to w głównej mierze przestrzeń. Fotografia nie musi być tak na prawdę bezpośrednio związana z tym, o czym chcemy mówić. Badaczka procesów edukacyjnych dr Judy Willis zazwyczaj rozpoczyna zajęcia od przedstawienia niezwykle, zjawiskowego zdjęcia. Rzuca uczniom wyzwanie, by znaleźli powiązanie zdjęcia z tematem lekcji, nim ta się skończy. Czasami sama nie umie znaleźć elementu łączącego! Twierdzi jednak, że nigdy się nie zawiodła. Uczniowie zawsze wynajdują powiązanie – czasem niezwykle wymyślne i wyszukane. Willis wychodzi ze słusznego założenia, że jeżeli uczniowie na początku lekcji przedstawiają swoje przypuszczenia, ich uwaga przez całe zajęcia będzie skoncentrowana, by sprawdzić, czy mieli rację. Jak na przykład można znaleźć powiązanie między tym zdjęciem NASA a demokracją? Czasami na początku lekcji możesz pokazać zdjęcie bądź obrazek, który niemal cały jest zakryty karteczkami samoprzylepnymi, a następnie stopniowo w trakcie lekcji odkrywać element po elemencie, prosząc uczniów o odgadnięcie, co może przedstawiać rysunek. Istnieje wiele miejsc na świecie, w których umieszczono kamery emitujące obraz na żywo. Sprawdź www.globocam.cpm i www.earthcam. Więcej przykładów stron i linków znajdziesz na stronie EduScience. - Postaw odpowiednie, ale zarazem kontrowersyjne pytanie. Na przykład, na lekcji historii o II wojnie światowej zapytaj, czy właściwym posunięciem było zastosowanie bomby atomowej w celu wcześniejszego zakończenia wojny. Pozwól, aby padło kilka krótkich odpowiedzi, a następnie przeprowadź głosowanie. Na koniec lekcji powtórz głosowanie i zobacz, czy zdanie uczniów uległo zmianie. - Znajdź film lub wideoklip. Istnieje specjalna strona internetowa, na której znajdziesz 80, 000 wideoklipów, odpowiednich dla każdego przedmiotu i dowolnej grupy wiekowej uczniów. <http://streaming.discoveryeducation.com/> - Zacznij od zagadki. Możesz pokazać, dajmy na to, szkielet jakiegoś zwierzęcia. Koń, wąż, chrząszcz, robak. Które z wymienionych w tej grupie istot żywych nie pasują do reszty i dlaczego? Niech w miarę upływu lekcji znajdują powiązania, podobieństwa i różnice. - Rzuć uczniom wyzwanie, aby przygotowali początek lekcji dla ciebie Powiedz z wyprzedzeniem, jaki będzie temat kolejnej lekcji (jednemu z uczniów albo grupie) i zachęć, aby wykorzystali znane sobie dobrze zasoby i techniki, aby przygotować nietuzinkowe rozpoczęcie lekcji. Odwiedź stronę <http://animoto.com/> a zobaczysz, co można zrobić z twoimi zdjęciami i wideoklipami. - Zacznij od łamigłówki Przedwczoraj Kasia miała 7 lat. Za rok będzie miała 10 lat. Jak to możliwe? Odpowiedź: Dzisiaj mamy 1 stycznia. Wczoraj (31 grudnia) Kasia miała 8 urodziny. W tym roku 31/12 będzie miała 9! W przyszłym roku 31/12 będzie miała 10 lat. - Na początek rzuć pytanie, na które odpowiedź padnie w trakcie lekcji. Jeśli 7, 11 i 17 to liczby pierwsze – co według ciebie charakteryzuje liczby pierwsze, jak mógłbyś je opisać? - A może zagadka? Im więcej tego masz – tym mniej to widzisz. Co to jest? Ciemność. - Zacznij od inspirującego cytatu "Pesymista widzi trudność w każdej szansie, optymista widzi szansę w każdej trudności.." Winston Churchill Na wielu stronach zamieściłem cytaty, które zdołały mnie zainspirować. - Rozpocznij jakąś ciekawostką, faktem z życia kogoś znanego. Przykład: Walt Disney został zwolniony przez wydawcę gazety, który powiedział mu: „Jesteś za mało kreatywny, żeby u nas pracować”. Einstein nie umiał płynnie mówić do czwartego roku życia, a czytać nie potrafił do ukończenia siedmiu lat. Nauczyciel Beethovena powiedział mu, że nic z niego nie będzie. Paul Gauguin wziął się do malowania obrazów, ponieważ nie powiodło mu się w roli maklera giełdowego Pisarka Marilyn Ferguson nie mogła tego lepiej ująć – „Twoja przeszłość nie przesądza o twoim potencjale!”. Ludzi sukcesu się tworzy – nie rodzi. A ta książka jest właśnie o tym, jak kształtować uczniów sukcesu. - Zacznij od rozważań na temat pochodzenia nazwy waszej miejscowości bądź nazwiska kogoś z uczniów – a następnie rozwiń temat, przechodząc do pochodzenia wyrażen czy zwrotów. Weźmy na przykład taki zwrot, jak ang. acid test (test) – jego nazwa wywodzi się faktu, że kwas azotowy był wykorzystywany do sprawdzania czystości złota, stanowiącego środek płatniczy w czasach, gdy nie było jeszcze systemu monetarnego.

- **Kotwiczenie:** Dyscyplina jest oczywiście niezbędna. Kiedy pragniesz przywrócić w klasie ciszę i porządek, wprowadź zasadę, że jedno z miejsc w sali lekcyjnej będzie o tym przypominało. Bez słów, uczniowie stopniowo zaczną kojarzyć to miejsce z prośbą o spokój i ciszę. Za każdym razem, gdy zrobisz parę kroków w tę stronę, informacja, którą chcesz przekazać, będzie podświadomie wzmocniona.
- **Koncentracja:** Ludzki umysł pracuje znacznie szybciej niż potrafisz mówić – dlatego czasami tracimy uwagę słuchaczy – nawet jeśli temat i sposób, w jaki go prezentujemy, jest zajmujący. Spróbuj utrzymać uwagę uczniów poprzez zadanie 5 pytań, na które odpowiedź padnie w trakcie lekcji podczas omawiania tematu. Będą szukać odpowiedzi. Możesz także ogłosić, że „w ciągu kolejnych pięciu minut celowo popełnisz dwa błędy”. Gdyby udało ci się poświęcić kilka minut przed lekcją, przygotuj kilka kart do gry w Bingo. Na karcie zapisz podstawowe hasła z lekcji. Pierwszy uczeń, który zawoła „Bingo”, zdobywa punkt dla drużyny. Poniżej przedstawiłem przykład gry, jaką wybieram do swojej prezentacji – wszystkie zasadnicze terminy pojawią się w tej książce. Sprawdź, czy uda ci się je zauważyć!

Bezstronność: Opracuj swego rodzaju bezstronną metodę zwracania się do uczniów w trakcie lekcji. Całkiem dobrze sprawdza się przypisywanie uczniom numerów, a następnie ich losowe wybieranie. Możesz położyć numerki na stoliku i losować je z kuli. Takie podejście likwiduje podejrzenia o stronniczość i daje uczniom równe szanse na bycie wywołanym do odpowiedzi. Ponieważ nikt nie wie, czy jego numer nie zostanie wylosowany, lepiej się koncentrują. Jesteście gotowi? Od czasu do czasu możesz wykorzystać ten pomysł jako otwarcie lekcji. Napisz na tablicy słowo „energia” i „koncentracja”. Policz do trzech, na trzy każdy uczeń wykrzykuje liczbę od 1 - 10, która opisuje ich poziom energii. Zapisz na tablicy średnią liczbę. Następnie powtórzcie ten sam proces dla słowa „koncentracja”. Pozwól, aby tym razem uczniowie ocenili ogólną średnią liczbę. Przykładowo 14 z 20 = 70 procent. Możesz zaproponować, aby wstali i przyzywali rękami większą dawkę energii, następnie usiedli i spojrzeli na ciebie, mówiąc półgłosem „alee”, kiedy czują więcej energii. W ten sposób wprowadzasz element zabawy, poczucie wywierania wpływu, a co więcej, humor i atmosfera w klasie znacznie się poprawia.

- **Zapytaj ich!:** Przedstawione powyżej pomysły zostały sprawdzone i naprawdę świetnie działają. Przed wprowadzeniem ich do praktyki poddałszy je testom i analizom, ponieważ nastawienie umysłu ucznia określa, jak dobrze będzie się uczył. Priorytetem więc jest wprowadzenie uczniów w pozytywny, gotowy-do-nauki stan umysłu. Możesz oczywiście dodawać niektóre z tych pomysłów do określonych strategii uczenia, które zaraz zaczniemy zgłębiać – a otrzymasz w efekcie klasę, która chce się uczyć, ponieważ sprawia im to radość. Uczniowie na ochotnika będą spędzać godziny na uczeniu się o swoim hobby, bo sprawia im to przyjemność. Osobiście wierzę, że radość w klasie jest koniecznością – a nie jakimś bonusem. No i wreszcie, jeśli chcesz wiedzieć, co takiego motywuje twoich uczniów do nauki – zwyczajnie zapytaj ich o to! Jeden z badaczy – Sass, tak właśnie zrobił. Oto 8 motywatorów wymienionych w jego klasie, które pewnie was nie zaskoczą: 1. Entuzjazm nauczyciela 2. Dobre stosunki między nauczycielem a uczniami 3. Odpowiednie materiały 4. Dobra organizacja przebiegu zajęć 5. Odpowiedni poziom zaawansowania/stopień trudności materiałów 6. Czynne zaangażowanie uczniów 7. Różnorodność 8. Stosowanie właściwych, konkretnych i zrozumiałych przykładów Zadałem niedawno pytanie grupie uczniów, jak mógłbym zmienić lekcję, aby mogła ich bardziej inspirować i motywować. Ich najwyżej notowane odpowiedzi: - stosowanie różnych metod uczenia – w tym gier, zabaw i Internetu - ćwiczenia praktyczne - więcej pracy w grupie i rozmów - projekty, które trwają przez kilka lekcji - jasne cele oraz określenie kryteriów odnoszenia sukcesu - praca indywidualna W świecie biznesu zawsze pytamy klienta o jego preferencje, oczekiwania oraz o to, czego sobie nie życzy. Nazywam rzadko pytamy o to naszych uczniów. Kiedy jednak zadamy im takie pytanie, przekonacie się, że ich odpowiedzi są sensowne i bardzo przydatne.

- **Ocena wstępna:** Cała wiedza budowana jest na uprzednio zdobytych informacjach. Zaczynając od wizualizacji ogólnego zarysu, możesz 33

wyjść z pytaniem o to, co już wiedzą na dany temat. Informacje pochodzą od nich i sprawiają, że aktywnie zaczynają uczestniczyć w procesie nauki. Taki wywiad pomaga ci również ocenić, na czym należy skoncentrować się w trakcie prowadzenia lekcji – bo skąd możemy wiedzieć, czego uczyć, jeśli nie mamy pewności, co nasi uczniowie już wiedzą?

- **Gotowe Notatki do Powtórek:** Uczniom potrzebne są wskazówki i podpowiedzi, w jaki sposób prowadzić dobre notatki. Nie wszyscy uczniowie czują się komfortowo w tworzeniu map myśli – mogą one nie pasować do ich stylu uczenia się. Poniższy format, sprawdzony i przebadany, odpowiada uczniom myślącym bardziej linearnie. Poprowadź wzdłuż strony linię i podziel ją, zostawiając mniej więcej dwie trzecie miejsca po lewej stronie. Uczniowie właśnie po lewej zapisują swoje notatki. Pod koniec lekcji poświęć kilka chwil na wypisanie podstawowych haseł w kolumnie po prawej stronie, mogą to być również odpowiednie cytaty, przykłady, wzory czy definicje. Wreszcie na samym końcu uczniowie wyciągają wnioski z przedstawionych faktów. Zaleta tego typu notatek jest dwójaka. Po pierwsze, zachęcają uczniów do myślenia o tym, czego się nauczyli – podstawowy element zrozumienia i zapamiętywania. Po drugie, notatki są prowadzone w taki sposób, że powtórki przed testem czy sprawdzianem są łatwe i nie zabierają dużo czasu. Kiedy uczeń odczyta podstawowe hasła i przykłady, szczegóły dotyczące tematu powrócą wielką falą. Taka forma prowadzenia notatek pozwala powtarzać materiał według określonego schematu (patrz: fragment dotyczący pamięci), który może poprawić zdolność zapamiętywania tematu aż o 400 procent!
- **Porównania i metafory:** Impuls nerwowy przechodzący przez komórkę mózgową bądź nerwową można porównać do energii elektrycznej przemieszczającej się w dół kabla. Kiedy natomiast myśl przeskakuje z jednego dendrytu do drugiego za pomocą synapsy, używając neuroprzekaźnika, można porównać ten proces do szczura wodnego pływającego od jednego brzegu do drugiego. Oba przypadki to porównania – obrazy wizualne, które wspomagają zrozumienie i zapamiętywanie. Uczniowie mogą sami wymyślać porównania, wystarczy, abyś zadał im pytanie: „Co wam to przypomina – jak to wygląda?”. Następnie możesz postawić pytanie pomocnicze, naprowadzające na odpowiedź „A jak się różnią?” „Co jeszcze może to przypominać?”.
- **Maty uczenia się:** To błyskawiczne arkusze – często laminowane i opracowane przez poszczególne departamenty edukacji, odpowiadające za dany przedmiot. Stanowią swego rodzaju podsumowanie tego, w jaki sposób uczniowie powinni rozwiązywać problemy związane z danym tematem. Każdy departament może przygotować maty uczenia się, które podpowiadają uczniom, jak najlepiej podejść do tematu z fizyki, literatury, historii, pisania wypracowania, tematu z geografii czy podstawowych zadań z matematyki.
- **Sposoby osiągania celów:** 1. Myśl pozytywnie. Uczniowie powinni mieć pozytywne nastawienie do tego, czego się uczą, a klasa winna być środowiskiem o niskim poziomie stresu/wysokim poziomie energii. Młodzi ludzie muszą wiedzieć, jak określać własne cele i być w stanie samemu ocenić postęp własnej pracy – bez czekania na czyjąś ocenę. Nauczyciel winien mieć możliwość korzystania z najnowszych badań dotyczących mózgu człowieka, aby być w stanie skutecznie skupiać uwagę podopiecznych i prowadzić zajęcia czyniące naukę niezapomnianym przeżyciem. 2. Informacje – zdobądź je. W czasie nauki uczniowie muszą w sposób aktywny angażować wszystkie swoje kanały odbierania świata – wzrok, słuch i ruch. Ludzie są jednak przede wszystkim wzrokowcami – niezależnie więc od stylu uczenia się, nauczyciele i uczniowie powinni korzystać z narzędzi i technik, które pomogą im uczynić przyswajany temat wizualnie niezapomnianym przeżyciem. 3. Szukaj znaczenia. Uczniowie muszą przemyśleć to, czego się nauczyli, i odnaleźć w tym sens i znaczenie dla siebie samych. Muszą wiedzieć, w jaki sposób przekształcić czyjeś myśli czy idee, i jak opisać je własnymi słowami – w ten sposób naprawdę rozumieją temat i nie będą „recytować” tylko tego, czego wyuczyli się na pamięć. 4. Trenuj pamięć. W przypadku wielu przedmiotów konieczne jest zapamiętywanie licznych szczegółów – możemy tutaj skorzystać z różnych przydatnych technik, które ułatwią pracę ucznia i sprawią, że wyniki testów i sprawdzianów będą satysfakcjonujące. 5. Rzecz w tym, by udowodnić, że wiesz. Samodzielny uczeń nie czeka, aż ktoś go przetestuje – wie, jak samemu ocenić własny postęp i sprawdzić swoją wiedzę. Istnieją pewnie techniki mogące sprawić 6. , że taka samoocena wejdzie w nawyk. Do nauczyciela natomiast należy opracowanie i koncentrowanie się na ocenie formatywnej bardziej niż ocenie podsumowującej – uczniom bowiem potrzebna jest nieustanna i konkretna opinia na temat tego, w jaki sposób mogą poprawić swoje wyniki. 7. Zastanów się, jak się uczysz. Uczniowie odnoszący sukcesy potrafią myśleć nie tylko o tym, czego się nauczyli, ale również o tym, w jaki sposób się tego nauczyli. Nieustannie zadają sobie pytanie : „Które z technik są dla mnie najskuteczniejsze i jak mogą być jeszcze lepszy w tym, co robię?”. W ten sposób stają się coraz lepsi w uczeniu się czegokolwiek. A takie umiejętności mogą przyczynić się do poprawy jakości życia w przyszłości. Model sześciu etapów skutecznego uczenia tworzy akronim MISTRZ. Postępując zgodnie z wytycznymi tego programu, twoi uczniowie mogą być MISTRZAMI z każdego przedmiotu!

Dodatkowe metody

Realizowanie celów edukacyjnych na lekcjach matematyki jest możliwe poprzez rozwiązywanie problemów matematycznych i zadań. Stanowi ono znakomity trening umysłu, doskonali i rozwija myślenie, uczy rozumowania oraz pobudza wyobraźnię. Ważną rolę odgrywa dyskusowanie na temat sposobu rozwiązywania zadania. Starajmy się zadbać o to, by uczniowie mieli też okazję rozwiązywać łamigłówki i zadania logiczne. Do tego celu wykorzystane zostanie baza materiałów z matematyki na platformie edukacyjnej META-TUTOR. Poprzez systematyczne korzystanie z zasobów oraz rozwijanie już istniejących materiałów lekcje staną się bardziej atrakcyjne dla ucznia.

Treści

Tekst	Rok realizacji
Liczby wymierne dodatnie. Uczeń:	
• odczytuje i zapisuje liczby naturalne dodatnie w systemie rzymskim (w zakresie do 3000);	
• dodaje, odejmuje, mnoży i dzieli liczby wymierne zapisane w postaci ułamków zwykłych lub rozwinięć dziesiętnych skończonych zgodnie z własną strategią obliczeń (także z wykorzystaniem kalkulatora);	
• zamienia ułamki zwykłe na ułamki dziesiętne (także okresowe), zamienia ułamki dziesiętne skończone na ułamki zwykłe;	
• zaokrągla rozwinięcia dziesiętne liczb;	
• oblicza wartości nieskomplikowanych wyrażeń arytmetycznych zawierających ułamki zwykłe i dziesiętne;	
• szacuje wartości wyrażeń arytmetycznych;	
• stosuje obliczenia na liczbach wymiernych do rozwiązywania problemów w kontekście praktycznym, w tym do zamiany jednostek (jednostek prędkości, gęstości itp.).	
Liczby wymierne (dodatnie i niedodatnie). Uczeń:	

• interpretuje liczby wymierne na osi liczbowej. Oblicza odległość między dwiema liczbami na osi liczbowej;	I
• wskazuje na osi liczbowej zbiór liczb spełniających warunek typu: $x \geq 3$, $x < 5$	I
• dodaje, odejmuje, mnoży i dzieli liczby wymierne;	I
• oblicza wartości nieskomplikowanych wyrażeń arytmetycznych zawierających liczby wymierne.	I
Potęgi. Uczeń:	II
• oblicza potęgę liczb wymiernych o wykładnikach naturalnych;	II
• zapisuje w postaci jednej potęgi: iloczyny i ilorazy potęg o takich samych podstawach, iloczyny i ilorazy potęg o takich samych wykładnikach oraz potęgę potęgi (przy wykładnikach naturalnych);	II
• porównuje potęgi o różnych wykładnikach naturalnych i takich samych podstawach oraz porównuje potęgi o takich samych wykładnikach naturalnych i różnych dodatnich podstawach;	II
• zamienia potęgi o wykładnikach całkowitych ujemnych na odpowiednie potęgi o wykładnikach naturalnych;	II
• zapisuje liczby w notacji wykładniczej, tzn. w postaci $a \cdot 10^k$, gdzie $1 \leq a < 10$ oraz k jest liczbą całkowitą.	II
Pierwiastki. Uczeń:	II
• oblicza wartości pierwiastków drugiego i trzeciego stopnia z liczb, które są odpowiednio kwadratami lub sześciątami liczb wymiernych;	II
• wyłącza czynnik przed znak pierwiastka oraz włącza czynnik pod znak pierwiastka;	II
• mnoży i dzieli pierwiastki drugiego stopnia;	II
• mnoży i dzieli pierwiastki trzeciego stopnia.	II
Procenty. Uczeń:	I
• przedstawia część pewnej wielkości jako procent lub promil tej wielkości i odwrotnie;	I
• oblicza procent danej liczby;	I
• oblicza liczbę na podstawie danego jej procentu;	I
• stosuje obliczenia procentowe do rozwiązywania problemów w kontekście praktycznym, np. oblicza ceny po podwyżce lub obniżce o dany procent, wykonuje obliczenia związane z VAT, oblicza odsetki dla lokaty rocznej.	I
Wyrażenia algebraiczne. Uczeń:	I
• opisuje za pomocą wyrażeń algebraicznych związki między różnymi wielkościami;	I
• oblicza wartości liczbowe wyrażeń algebraicznych;	I
• redukuje wyrazy podobne w sumie algebraicznej;	I
• dodaje i odejmuje sumy algebraiczne;	I
• mnoży jednomiany, mnoży sumę algebraiczną przez jednomian oraz, w nietrudnych przykładach, mnoży sumy algebraiczne;	I
• wyłącza wspólny czynnik z wyrazów sumy algebraicznej poza nawias;	I
• wyznacza wskazaną wielkość z podanych wzorów, w tym geometrycznych i fizycznych.	I
Równania. Uczeń:	I
• zapisuje związki między wielkościami za pomocą równania pierwszego stopnia z jedną niewiadomą, w tym związki między wielkościami wprost proporcjonalnymi i odwrotnie proporcjonalnymi;	I
• sprawdza, czy dana liczba spełnia równanie stopnia pierwszego z jedną niewiadomą;	I
• rozwiązuje równania stopnia pierwszego z jedną niewiadomą;	I
• zapisuje związki między nieznanymi wielkościami za pomocą układu dwóch równań pierwszego stopnia z dwiema niewiadomymi;	II
• sprawdza, czy dana para liczb spełnia układ dwóch równań stopnia pierwszego z dwiema niewiadomymi;	II
• rozwiązuje układy równań stopnia pierwszego z dwiema niewiadomymi;	II
• za pomocą równań lub układów równań opisuje i rozwiązuje zadania osadzone w kontekście praktycznym.	I
Wykresy funkcji. Uczeń:	III
• zaznacza w układzie współrzędnych na płaszczyźnie punkty o danych współrzędnych;	III
• odczytuje współrzędne danych punktów;	III
• odczytuje z wykresu funkcji: wartość funkcji dla danego argumentu, argumenty dla danej wartości funkcji, dla jakich argumentów funkcja przyjmuje wartości dodatnie, dla jakich ujemne, a dla jakich zero;	III
• odczytuje i interpretuje informacje przedstawione za pomocą wykresów funkcji (w tym wykresów opisujących zjawiska występujące w przyrodzie, gospodarce, życiu codziennym);	III
• oblicza wartości funkcji podanych nieskomplikowanym wzorem i zaznacza punkty należące do jej wykresu.	III
Statystyka opisowa i wprowadzenie do rachunku prawdopodobieństwa. Uczeń:	II

- interpretuje dane przedstawione za pomocą tabel, diagramów słupkowych i kołowych, wykresów; II
- wyszukuje, selekcjonuje i porządkuje informacje z dostępnych źródeł; II
- przedstawia dane w tabeli, za pomocą diagramu słupkowego lub kołowego; II
- wyznacza średnią arytmetyczną i medianę zestawu danych; II
- analizuje proste doświadczenia losowe (np. rzut kostką, rzut monetą, wyciąganie losu) i określa prawdopodobieństwa najprostszyc zdarzeń w tych doświadczeniach (prawdopodobieństwo wypadnięcia orła w rzucie monetą, dwójki lub szóstki w rzucie kostką, itp.). II

Figury płaskie. Uczeń:

- korzysta ze związków między kątami utworzonymi przez prostą przecinającą dwie proste równoległe; I
- rozpoznaje wzajemne położenie prostej i okręgu, rozpoznaje styczną do okręgu; I
- korzysta z faktu, że styczna do okręgu jest prostopadła do promienia poprowadzonego do punktu styczności; I
- rozpoznaje kąty środkowe; I
- oblicza długość okręgu i łuku okręgu; I
- oblicza pole koła, pierścienia kołowego, wycinka kołowego; I
- stosuje twierdzenie Pitagorasa; II
- korzysta z własności kątów i przekątnych w prostokątach, równoległobokach, rombch i w trapezach; I
- oblicza pola i obwody trójkątów i czworokątów; I
- zamienia jednostki pola; I
- oblicza wymiary wielokąta powiększonego lub pomniejszonego w danej skali; III
- oblicza stosunek pól wielokątów podobnych; III
- rozpoznaje wielokąty przystające i podobne; I
- stosuje cechy przystawania trójkątów; I
- korzysta z własności trójkątów prostokątnych podobnych; III
- rozpoznaje pary figur symetrycznych względem prostej i względem punktu. Rysuje pary figur symetrycznych; I
- rozpoznaje figury, które mają oś symetrii, i figury, które mają środek symetrii. Wskazuje oś symetrii i środek symetrii figury; I
- rozpoznaje symetralną odcinka i dwusieczną kąta; I
- konstruuje symetralną odcinka i dwusieczną kąta; I
- konstruuje kąty o miarach 60° , 30° , 45° ; I
- konstruuje okrąg opisany na trójkącie oraz okrąg wpisany w trójkąt; II
- rozpoznaje wielokąty foremne i korzysta z ich podstawowych własności. II

Bryły. Uczeń:

- rozpoznaje graniastosłupy i ostrosłupy prawidłowe; II
- oblicza pole powierzchni i objętość graniastosłupa prostego, ostrosłupa, walca, stożka, kuli (także w zadaniach osadzonych w kontekście praktycznym); II
- zamienia jednostki objętości. II

Dodatkowe treści

*Wpłacono do Skolnego Centrum
 Programu Nowoczesności
 pod numerem 2014/IG-13/14*

DYREKTOR
 Zespołu Szkół z Oddziałami
 Integracyjnymi w Kruszynie
 Andrzej Napiórk